

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Syster

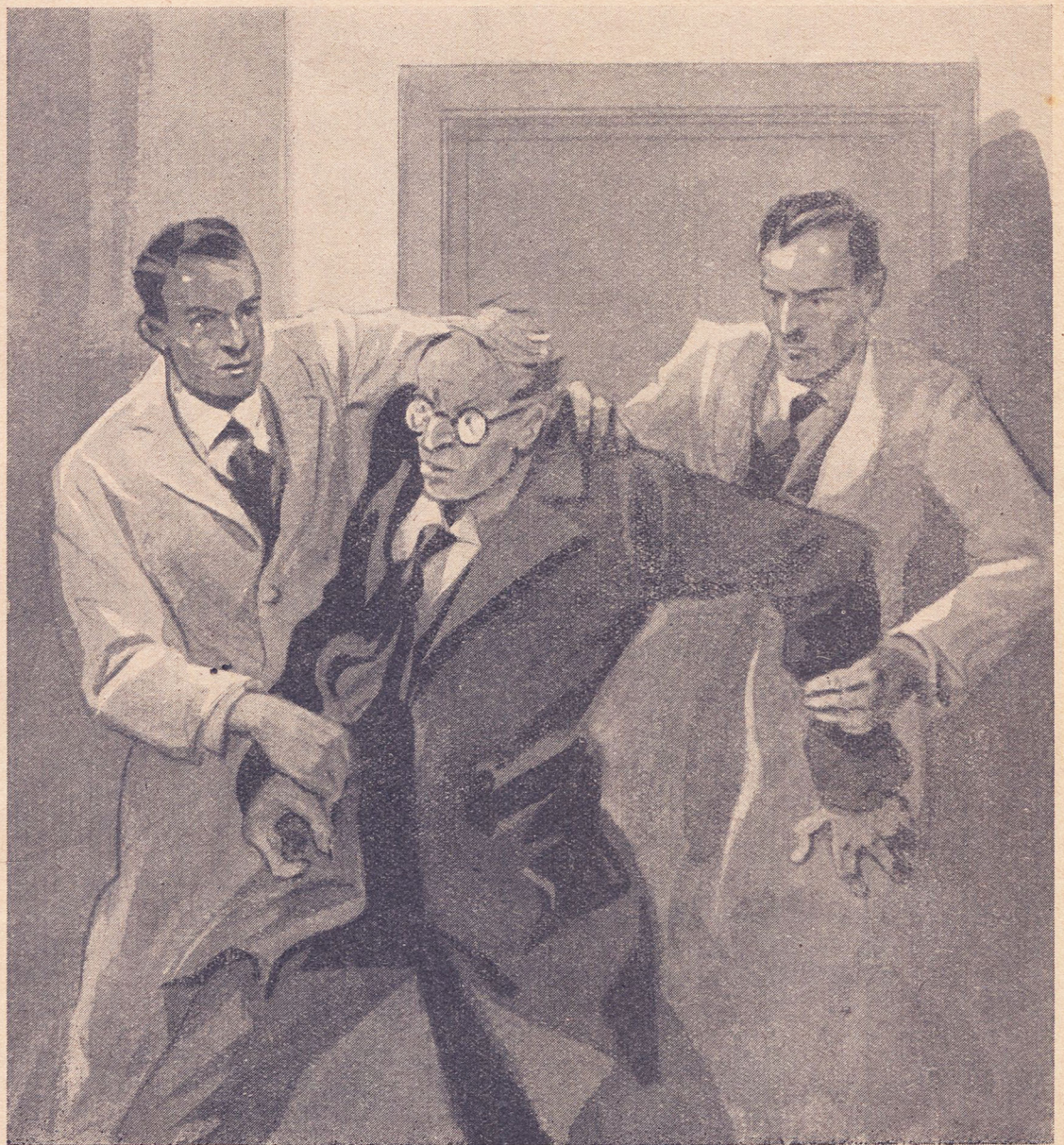
genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE BEDRIEGER BEDROGEN

20 cent

No. 1199

De assistenten grepen den juwelier.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46 GENT.

NIEUWE SERIE

De bedrieger bedrogen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

DE BEDRIEGER BEDROGEN.

De avond daalde en hulde de wereldstad Londen in een schemerachtig licht. Op alle pleinen en in alle straten pinkten de lichten op en weldra was het werk van de zon door electriciteit vervangen.

Het duurde niet lang, of het Thames-Embankment, de beroemde kade der hoofdstad van Groot Brittannië en Ierland, straalde in duizend lichten, die de grillige contourlijnen volgden van de oude rivier de Thames, waaraan de prachtige gebouwen van het Lager- en Hoogerhuis liggen.

Nu het geheel avond geworden was, straalde er uit de talrijke vensters van dit prachtige gebouw een zee van licht, dat tot den anderen oever aller oogen tot zich trok.

Er waren nog meer gebouwen aan deze kade hel verlicht en onder deze vele was de verlichting van het wereldberoemde Hotel-Cecil wel een der schitterendste. Bijna alle vensters

waren verlicht en uit de groote restauratiezalen en de groote hall kwam een stroom van schitterend licht, dat de oogen der voorbijgangers bijna verblindde.

De hall zelf, gedeeltelijk van marmer, gedeeltelijk van schitterend gekleurde en geglazuurde tegels, was met planten en varens, met kristallen kronen, tapijten en schilderijen versierd, terwijl tal van gemakkelijke clubstoelen den binnentredenden en vermoeiden reiziger een gemakkelijk zitje boden.

In de hall liepen tal van kellners in zwarten rok en witte dassen heen en weer om de dranken en spijzen die zij op groote zilveren dienbladen droegen, aan de gasten te brengen, die al dat fijn en heerlijk smakende goedje besteld hadden.

Buiten de hall, maar nog in de vestibule, vlak achter de groote draaideur, stond de lange, dikke gestalte van den portier, een zwaarlijvig,

gewichtig man, die het eerst de gasten opving, hen taxeerde en onmiddellijk wist te vertellen of er elementen onder waren, welke men in dat deftige hotel liever niet, dan wel zag.

Toen het buiten volkomen donker was geworden, scheen het wel alsof het electriche licht nog witter en nog verblindender straalde. Het leven en de beweging in de groote hall van het bekende hotel namen nog toe en alle kellers liepen in vliegende vaart heen en weer.

En op dat uur kreeg de portier ook wat te doen. Er scheen een trein aangekomen te zijn, die passagiers meebracht van het vasteland, want verschillende rijtuigen, automobielen, zoo wel van particulieren als gehuurde taxi's hielden voor de breede trappen van het gebouw stil. Portieren sloegen dicht. Petten werden afgenomen, foaien werden opgestreken, buigingen werden gemaakt en weldra trad een stroom reizigers de hall binnen om aan een der ruime cassa's een kamer of suite te bespreken.

Onder de zoo juist aangekomen reizigers bevonden zich ook twee heeren, die in een groote limousine waren komen aanrijden en die, nadat zij uitgestegen waren, den chauffeur eenige woorden hadden toegevoegd in een taal die voor de omstanders onverstaaubar was.

De menigte die altijd te vinden is waar rijkdom en weelde schittert, ontbrak ook hier niet en de leegloopers en nietsdoeners, die zich voor de stoep treden hadden verzameld, wisten niet waar het eerst naar te kijken, naar de twee elegant gekleede heeren of naar den reusachtigen chauffeur, die in zijn eenvoudige, maar keurige livrei een geweldigen indruk op hen maakte.

Spierkracht is altijd een eigenschap geweest, die door de menschen uit de volksklasse grootelijks wordt vereerd en men behoefde geen bijzonder kennis te hebben van anatomie om dadelijk te kunnen zien, dat die reusachtige chauffeur op dat gebied iets bijzonders was. Behalve dat hij een reus was, zag men onmiddellijk aan zijn groote en breede handen, waarop dikke spierbundels lagen, dat deze man over een geweldige kracht beschikte en men werd niet moe hem aan te gapen en te bewonderen.

Veel tijd had men hier echter niet toe, want nadat de heeren uitgestegen waren en den chauffeur iets hadden toegeroepen, was de prachtige automobiel geruischloos, doch in snelle vaart weggereden.

Toen het steentjespubliek daarna de oogen wendde naar hen, die uitgestegen waren, konden zij nog net waarnemen, dat de heeren, van wie de eene donker, lang en slank en de ander blond, gezet en iets beneden de middelbare lengte was, zeer chic gekleed waren.

Meer viel er niet op te merken, want toen men het bovenstaande had geconstateerd, verdwenen beiden door de groote draaideur en werden in den stroom van nieuw aangekomen reizigers opgenomen.

De portier boog diep voor het tweetal en wenkte een met honderden knopen bezaaiden liftjongen, die voor de bagage, welke nog op de stoep treden stond, moest zorgen.

Nu beiden aan de groote toonbank, onder het helle electriche licht stonden, was er goed gelegenheid hen eens op te nemen.

De lange, slanke man was donker van tint; zijn glanzend zwart, keurig in het midden gescheiden haar maakte zijn overigens interessant gelaat een weinig bleek, welke bleekheid echter zeker niet toe te schrijven was aan een slechte gezondheid, maar waarschijnlijk meer voortkwam uit de geringe kleurstof in het bloed, welke men vaak waarneemt bij personen van adellijk geslacht.

Hij had een fraai besneden gelaat, maar het meest opvallend waren toch wel zijn oogen, die blauwgrijs van kleur waren en somtijds met een harden staalglans konden schitteren.

Hij was van middelbaren leeftijd. Het zwarte haar begon aan de slapen eenigszins te grijzen en bij de ooghoeken vertoonden zich talloze kleine rimpeltjes, welke gewoonlijk met den veelzeggenden naam kraaienpootjes worden aangeduid.

Hij was gekleed in een fraai gesheden reis-pak, dat wonderwel om zijn volmaakte gestalte paste.

Rustig stond hij tegen de toonbank geleund en streek nu en dan eens over het kleine, zwarte, welverzorgde puntbaardje, dat zijn kin en wangen bedekte.

Zijn metgezel was eveneens chic en knap, maar toch in uiterlijk een groot contrast.

Zijn gestalte was eer klein, dan middelmatig te noemen en hij zweemde eenigszins naar corpulentie. Hij had blauwe oogen van een veel donkerder tint dan zijn metgezel, terwijl zijn haren ietwat krulden en ook in kleur verschilden.

Hij was blond. Zijn gelaat was gevuld en als hij lachte, hetgeen hij veel deed, vertoonden zich een paar kuiltjes in zijn gevulde wangen, hetgeen hem iets onschuldigs en kinderlijks verleende. Ook hij droeg een klein puntbaardje, dat hem echter lang zoo goed niet stond als dat van zijn metgezel.

Zooals de heeren daar stonden zou men hen gehouden hebben voor een paar gentlemen, die eenige dagen in Londen kwamen doorbrengen.

Ofschoon hun landaard niet dadelijk uit hun uiterlijk bleek, viel het toch niet moeilijk in te

zien, dat beiden Franschen waren, daar hun Engelsch niet vlot en met een zuidelijk accent werd gesproken.

De étage-kellner, die dit aanstonds bemerkte, haastte zich dan ook een der chefs te roepen, die deze taal machtig was en nu vlotte het gesprek schitterend.

Binnen enkele minuten waren den reizigers een paar fraaie vertrekken toegewezen, waar ook spoedig hun bagage arriveerde.

Niet zoodra waren de koffers gebracht en de deur achter de kruiers gesloten of de oudste en langste der twee ging, bedaard naar de deur en draaide met een energieke beweging den sleutel in het slot om. Ook de knip liet hij werken.

Terwijl hij dit deed, begaf de andere zich in het midden van het vertrek, wierp zich op de knieën en keek onder alle meubelen.

De andere opende vervolgens de kasten, klopte zacht tegen de muren, kortom deed alles wat iemand zou doen, die zijn omgeving niet vertrouwt.

Toen dit was afgelopen, wierp de oudste de vensters open en keek naar buiten.

Met een breed gebaar zijner armen riep hij zijn metgezel aan zijn zijde.

— Wat zeg je daarvan? zei hij, thans in onberispelijk Engelsch, welke taal hem niet de minste moeite scheen te kosten — wel, wat zeg je daarvan, Charles, is dat geen prachtig uitzicht en niet volkomen een man als ik ben, waardig. Het lijkt waarachtig wel alsof ze het voor Lord Edward Lister, voor den Grooten Onbekende hebben uitgezocht! Ha! Ha! Ha!

De spreker liet een vroolijk welluidend lachen hooren, hetwelk zijn metgezel met angst en vrees scheen te vervullen. Hij legde de handen op zijn lippen, riep een paar maal: Ssssst! Ssssst! en keek zijn metgezel smeekend aan.

Het leek wel alsof dit den aangesprokene prikkelde, in plaats van kalmeerde, want nogmaals liet hij het vroolijke gelach hooren, ging naar den kleinen, blonden, jongen man toe en klopte hem vertrouwelijk op de schouders.

— Kom, kom, Charles, zei hij en zijn stem klonk bemoedigend, je moet niet zoo bang zijn. Je bent nu al zoo lang mijn vriend, dat ik wel gedacht had, dat je nu zoetjesaan geen vrees meer kende en bovendien. . . . we zijn volmaakt veilig.

Je hebt toch zeker wel gemerkt, niet waar? dat ik me voor iedereen heb gehouden alsof ik Franschman was en slechts moeilijk Engelsch sprak. Iedereen houdt me dus voor een vreemdeling en zal zeker in mij niet den Gentleman-Inbreker vermoeden, ook niet als ik er over spreek, want vergeet niet, ik ben nu zoo zoetjesaan een publiek persoon geworden. Alle

kranten spreken over mij, zooals over een beroemd generaal of diplomaat wordt gesproken, zoodat het niemand verwondering kan baren, dat een Franschman, die pas in Engeland is gearriveerd, over dien beruchtsten aller misdadigers spreekt.

— Misdadiger? vroeg de jongste met opgetrokken wenkbrauwen.

— Zeker, waarom niet, Charles, hernam de toegesprokene. Iedereen houdt ons daarvoor en al weten wij wel beter, al weten wij, dat er slechts gestolen wordt van hen, die het best missen kunnen, of liever die te veel hebben, om het te kunnen geven aan hen, die te weinig hebben, de politie en vooral de rijkaards, die zoo bang zijn iets van dun dierbaar bezit te moeten missen, die houden mij voor een dief en ik gun hun dit genoeg gaarne.

Bovendien schijn je te denken, dat men onze vermomming zou kunnen doorzien, waaraan ik echter zoo vrij ben te twijfelen. Zeg eens eerlijk, zou jij, wanneer je me niet kende, vermoeden, dat dit baardje valsch is. En wees eens oprecht, kijk eens in den spiegel en vertel of je kunt zien, dat het blonde baardje, dat ik met zooveel zorg voor je heb uitgezocht en dat ik met onnavolgbare gratie om je appelenwange-tjes heb gelegd, of dat blonde baardje, zeg ik, je niet als gegoten zit en in de verste verte niet lijkt op hetgeen het is, namelijk wat valsche haren geïnplanteerd op een vleeschkleurig stukje caoutchouc, dat om je gevulde kin past als de huid om onze botten?

De ander bekeek zich in den spiegel en knikte toen toestemmend met het hoofd.

— Inderdaad, je hebt gelijk, Edward, maar je moet het me maar niet kwalijk nemen als ik af en toe een beetje angstig ben. Ik ben nog niet volleerd in het vak, al moet ik er direct bijvoegen, dat ik er hoe langer hoe meer aan ga gewinnen.

— Komaan, hernam de ander, dat mag ik hooren en nu, doe me het genoeg en bel even den kellner om het vreemdelingenboek te brengen, dan zullen wij onze namen eens volgens alle regelen der kunst in dat fraaie register, dat de politie zelfs in de deftigste hotels, dus ook hier, geregeld komt controleeren, gaan inschrijven.

Hoe heet ik ook weer? O, ja, Gaston Durand, bankier te Parijs en jij bent mijn particulier secretaris Henri Ricold. Die namen zullen we eens netjes inschrijven.

Na dit gezegd te hebben, wreef de vreemdeling eens duchtig in zijn handen en begon in afwachting van het gevraagde vreemdelingenboek in de fraaie kamer op en neer te loopen.

Onze lezers zullen reeds onmiddellijk begre-

pen hebben, dat de zoo juist beschreven vreemdelingen inderdaad niemand anders waren dan John Raffles, de beruchte Gentleman-Inbreker, anders genaamd Lord Edward Lister, de Groote Onbekende en zijn vriend en factotum Charles Brand.

Reeds lang droeg eerstgenoemde dezen naam, waar hij trotsch op was. Ofschoon reeds onnoemlijk rijk, was hij er nog steeds op uit sommige rijkaards, die vaak op niet al te eerlijke wijze aan hun fortuin gekomen waren en maar al te dikwijls vergaten, dat er op de rijken de plicht rust hun minder bedeelde medemenschen nu en dan eens eenige kruimpjes van hun welvoorzienige tafels toe te werpen, van een gedeelte van hun rijkdom te ontlasten om daarna weer het een of ander weeshuis, ziekenhuis of andere inrichting van openbare liefdadigheid te verrassen met een gift in contanten, die genoemde instelling er weer voor een tijdje bovenop hielp.

Bij dat werk werd hij op uitstekende wijze geassisteerd door Charles Brand, zijn vertrouwden medewerker en vriend, die hem niet alleen op bijna al zijn tochten vergezelde en deel nam aan al zijn avonturen, maar ook de rol van secretaris vervulde door de correspondentie te voeren van zijn vriend, diens boeken bij te houden en nog duizend en één andere zaken te verrichten, waarvoor Raffles gewoonlijk geen tijd had en die hij volkomen aan Charles, zooals hij zijn vriend noemde, toevertrouwde.

Intusschen werd het vreemdelingenboek gebracht en de keller, die reeds de noodige instructies had ontvangen, zorgde er voor de beide heeren in het Fransch toe te spreken. Daarna bestelde Raffles voor hem en zijn vriend een keurig diner, dat zij beneden in de restauratiezaal gebruikten en begaven zich vervolgens weer naar hunne kamers, daar Raffles een plan de campagne had opgemaakt, hetwelk hij, vóór zij vertrokken, nog eens met zijn vriend wilde bespreken.

Wederom nam Raffles de noodige voorzorgsmaatregelen om te beletten, dat men hem beluisterde en zette zich toen met Charles op een grooten divan, die in een der hoeken van het fraai gemeubelde vertrek stond.

— Laat ons nu eens zien, aldus begon Raffles, terwijl hij zijn knieën over elkaar sloeg en een sigaret aanstak, waarna hij een keurig gebonden notitieboekje uit zijn binnenzak haalde.

— O, ja, dat ik waar ook. Wij gaan naar dien mooien mijnheer Collgate, den juwelier in Holbornstreet en zullen eens zien of we dien waardigen mijnheer niet kunnen dwingen mij vergoeding te geven voor de valsche steenen die hij mij eenige jaren geleden in de handen

heeft geduwd en voor echte steenen heeft laten betalen.

— Hoe wil je dat doen? vroeg Brand, terwijl hij eveneens een sigaret aanstak. — Zou je niet denken, dat het voor een dergelijke onderneming nog wat te vroeg is en dat we beter doen met den nacht af te wachten, want ik veronderstel, dat je het liefst dit karweitje opknapt als mijnheer zelf er niet is om het te beletten.

Raffles begon te lachen en sloeg zijn vriend lachend op de knie.

— Mis, beste jongen, mis. Dat heb je nu eens bij het verkeerde einde. Ik ben er integendeel zeer op gesteld, dat onze waarde heer Collgate er bij tegenwoordig is. Ik ben heelemaal niet van plan hem te berooven, maar stel me voor, dat hij me de diamanten persoonlijk zal overhandigen en wel voor een bedrag ongeveer gelijk staande aan dat, wat hij me den vorigen keer door valsche steenen te geven, benadeeld heeft.

Brand keek zijn vriend met een paar verwonderde oogen aan en kon niet nalaten te zeggen, dat hij er aan twijfelde of genoemde heer Collgate daar wel voor te vinden zou zijn.

Raffles begon te lachen zoodat zijn schitterend witte tanden door zijn donkeren knevel heen blonken.

— Ik wil graag aannemen, dat Collgate, als hij wist wie ik was en wat ik van plan ben, ons ongetwijfeld zijn medewerking niet zou verleenen, maar ik ben niet van plan hem hierover in te lichten. Maar kom, laten we niet langer praten, maar tot daden overgaan. Er is een spreekwoord dat zegt, dat men niet tot morgen moet uitstellen wat men heden kan doen en daar heb ik me altijd goed bij gevonden. Ga je mee?

De beide vrienden maakten zich gereed om uit te gaan, daalden de in een zee van licht schitterende marmeren trap af, gingen de hall door, overhandigden den klerk den sleutel van hun kamer en stonden juist op het punt de groote draaideur door te gaan, toen Raffles zich bedacht, op zijn schreden terugkeerde en den klerk vroeg of er misschien ook brieven voor hem waren gekomen.

De klerk zocht even in een grooten stapel enveloppen van allerlei kleur en formaat en vischte er toen een stuk of acht uit, waarvan hij de adressen nog eens nalas en vervolgens aan Raffles overhandigde.

Deze bedankte den man en stak de brieven, zonder ze in te zien, in zijn binnenzak.

Hierop wenkte hij een toesnellenden piccolo en gelastte hem een taxi te roepen. De knaap voldeed met groote snelheid aan het ontvangen

bevel, streek dankbaar de meer dan royale fooi op, die Raffles hem in de hand drukte en sloeg het portier van de taxi achter de beide heeren dicht.

Het eerste wat Raffles deed, nadat de taxi zich in beweging had gezet, was de zoo juist ontvangen brieven uit zijn zak te halen en ze voor de verwonderde oogen van zijn vriend in duizend stukjes te scheuren, zonder zich ook zelfs maar de moeite te geven ze te openen.

Charles Brand was hierover zóó verwonderd, dat hij de eerste oogenblikken geen woorden kon vinden en zijn vriend met open mond bleef aanstaren.

Dit was zoo'n komisch gezicht, dat Raffles in lachen uitbarstte en zich een klinkenden klap op de knieën gaf van louter pret.

— Charles, zei hij, terwijl hij zich haast niet verstaanbaar kon maken door zijn lachen heen, Charles, je moet toch beslist die gewoonte om me met open mond aan te staren, als je iets niet begrijpt, afleeren, als je ten minste niet wilt hebben, dat ik nog eens een beroerte krijg van het lachen.

— Ja, maar beste Edward, neem me niet kwalijk, ik begrijp ook werkelijk niet wat je in 's hemelsnaam bezielt om de brieven die je zoo juist ontvangen hebt, te verscheuren zonder ze te lezen. Je kunt toch niet weten wat ze bevatten.

— Dat weet ik wel, beste Charles.

Wederom keek Brand verbaasd op, hoewel hij er voor zorgde, dat zijn mond nu gesloten bleef.

— Weet je dat wel? Hoe kan dat nu. Je verscheurt ze onopengemaakt.

— Het is ook niet noodig, dat ik ze openmaak, beste jongen. Die brieven zijn geen brieven. Het zijn slechts de enveloppen, waarop ik zelf de adressen heb geschreven en waarin ik niets anders heb gedaan dan enkele velletjes wit papier.

— Dus je hebt die brieven aan je zelf gestuurd?

— Precies, beste jongen. Dat heb ik gedaan om de menschen, wat men noemt, een weinig zand in de oogen te strooien. Het is voor het slagen van de zaak, waarop wij thans uitgaan, beslist noodig, dat men goed weet, dat ik een Fransch bankier ben. Men heeft mij in het hotel slecht Engelsch en zeer goed Fransch hooren spreken; men heeft mijn naam in het vreemdelingenregister kunnen bestudeeren en de klerk kan getuigen, dat hij verscheidene brieven onder mijn aangenomen Franschen naam voor mij heeft ontvangen. Ik heb dus verschillende pijlen op mijn boog in den vorm van menschen,

die ten allen tijde bereid zullen zijn desnoods te zweren dat ik Gaston Durand, bankier te Parijs ben. Gesnapt?

— Edward, ik moet je hoe langer hoe meer bewonderen, ik vind je geniaal.

Raffles haalde zijn schouders op, nam een sigaret uit zijn gouden koker en zei, terwijl hij de lucifer uitblies: Och, Charles, zie maar niet te hoog tegen me op, wat ik doe is niet anders dan een uitvloeijsel van eenig nadenken. Het behoort nu eenmaal tot mijn vak en ik moet er steeds op uit zijn, dat de heeren van Scotland Yard, met name inspecteur Marholm en hoofdinspecteur Baxter mij niet bij m'n jasje pakken, want dan zou er aan mijn daden wel eens een ontijdig einde kunnen worden gemaakt.

Brand knikte in nadenken verzonken met het hoofd en zweeg.

Daar ook Raffles in gedachten verdiept scheen, werd het verdere gedeelte van den rit in stilzwijgen afgelegd.

Na een poosje hield de taxi voor een grooten mooien, overvloedig verlichten winkel stil en beide heeren stapten uit, gaven den chauffeur behalve de vracht nog een flinke fooi en stapten den winkel binnen.

Onmiddellijk kwam een lange jonge man naar hen toe en vroeg hen in het Engelsch wat er van hun dienst was.

Raffles had onmiddellijk weer de noodige moeite met deze taal en liet, door zich eenige Fransche woorden te laten ontvallen, duidelijk blijken, dat hij Franschman was. Hij wist echter den bediende duidelijk te maken, dat hij eenige diamanten en paarlen verlangde te zien, daar hij van deze kostbare juweelen een halsieraad voor een dame wenschte te laten maken.

De eigenaar van de zaak, juwelier Collgate, een oude, verschrompelde gierigaard met een grooten hoornen bril op zijn neus, om zijn bijziende, waterige oogjes te helpen kijken, had, zoodra hij de vreemdelingen binnen zag treden, hen niet uit het oog verloren en kwam nu zijn kantoor uit.

De ondervinding had hem geleerd, dat chique heeren of heel rijk zijn of bedriegers. Daar de twee heeren, die zijn winkel waren binnengetreden zeer chic waren, rook hij een paar goede klanten, terwijl hij zich tevens niet ontveinsde, dat die chic wel alleen oogenverblindung kon zijn en dat hij diende op te passen, als hij zich niet wilde laten bestelen.

Zijn alle menschen, die in het juweliersvak zijn, eenigszins wantrouwend, Collgate was het in hooge mate, omdat hij steeds aan het spreek-

woord: Zoo de waard is, vertrouwt hij zijn gasten, moest denken.

Hij was namelijk zelf niet te vertrouwen. Hij was ontegenzeggelijk een goed vakman, die onmiddellijk een valschen steen, al was die ook nog zoo mooi nagemaakt, van een echten kon onderscheiden. Maar de ondervinding had hem ook geleerd, dat deze eigenschap betrekkelijk zeldzaam is en dat er vele menschen zijn, die dat absoluut niet kunnen.

Hij had hiervan dan ook gebruik gemaakt om klanten valsche steenen voor echte te verkopen. Hij had dit reeds zoo dikwijls gedaan en altijd zoo handig gezorgd dat hij mooie imitaties voorhanden had, dat hij nog nooit op deze frauduleuse handelwijze was betrapt geworden en dan ook op deze wijze reeds een aardig sommetje in de wacht had gesleept.

Hij wilde thans het terrein eens verkennen en kwam in zijn magere handen wrijvend naar de beide heeren, in wie hij een paar goede klanten verwachtte, toe.

— Goeden avond, gentlemen, zoo begon hij, een diepe buiging makend en onderwijl de geelaatstrekken van zijn klanten bestudeerend, waarmede kan ik u van dienst zijn?

Raffles herhaalde zijn vraag en nu gaf Collgate zijn bediende een teeken om een ijzeren cassette, die propvol met diamanten zat, uit de brandkast in zijn privé-kantoor te halen.

Toen deze kwam, nam hij haar in zijn bevende gierenklauwen, waarbij bleek, dat zij zoo zwaar was, dat hij het voorwerp, dat toch waarlijk zoo heel groot niet was, haast niet kon vasthouden.

Hij opende met een klein sleuteltje, dat hij aan een grooten bos in zijn zak droeg, het deksel en nu werd de prachtigste en grootste verzameling edelsteenen die de vrienden ooit bij elkaar hadden gezien, zichtbaar.

Er waren er bij zoo groot als kleine keisteenen, een groot aantal van het formaat van kiezelsteenen, terwijl de meesten zoo groot waren als een erwt.

Niet alle waren van dezelfde kleur. Sommige straalden in alle kleuren van den regenboog. Dat waren de zogenaamde witte diamanten van de mijnen uit Zuid-Afrika, maar er waren er ook, die met een blauwen een rooden of een amberkleurigen glans gloeiden.

Zij waren alle naar grootte en kleur in verschillende hokjes gesorteerd en vertegenwoordigden een enorme waarde.

Toen de beide vrienden er een blik op wierpen konden zij een kreet van verrassing nauwelijks bedwingen. Het was dan ook een prachtig, zeldzaam gezicht.

Collgate genoot even van de verbazing zijner klanten, nam toen een eigenaardig gevormd stalen pincet en klemde daartusschen een steen met een paar stalen schroefjes vast, tot het juweel onwrikbaar vast zat en overhandigde het toen aan Raffles.

Deze bekeek den steen aandachtig en liet hem vervolgens ook door Brand bewonderen.

Ten slotte gaf hij te kennen, dat hij den steen wilde koopen en vroeg om er nog meer te zien.

Collgate, die niets verdachts bij de vreemdelingen merkte en in Raffles volstrekt niet den heer herkende, dien hij eenige jaren geleden voor een groot bedrag aan valsche steenen had opgelicht, werd nu ijselijk beleefd, daar hij een goed handeltje rook.

Hij liet onder de echte ook een paar valsche zien en toen hij zag, dat de vreemdeling dit blijkbaar niet merkte, nam hij zich voor er eenige van dat soort tusschen te doen.

Toen de diamanten alle uitgezocht waren, vroeg Raffles naar parelen en ook van deze kostbare juweelen zocht hij er een groot aantal uit.

De uitgezochte kostbaarheden werden op een hoopje gelegd om ze straks gemakkelijk te kunnen verpakken.

Maar het bleek hem weldra dat zijn klant niet van plan was het gekochte mede te nemen.

— Ge wilt zeker wel zoo goed zijn de uitgezochte juweelen vanavond nog te laten bezorgen aan hotel Cecil, Thames-Embankment, waar ik logeer. Mijn naam is Gaston Durand, bankier te Parijs. Als ge dien naam noemt, zal men u of uw bediende direct bij mij toelaten en zal ik u het bedrag der rekening gelijktijdig voldoen.

Raffles had deze woorden op onverschilligen toon uitgesproken en maakte aanstalten om den winkel te verlaten.

De juwelier sloot het ijzeren kistje zorgvuldig met zijn sleutel af, deed de uitgezochte diamanten en parelen in een étui, dat hij in zijn zak stak met de bedoeling het, zoodra hij kon, in zijn brandkast te bergen en kwam van achter de toonbank te voorschijn om zijn deftige klanten naar de deur uitgeleide te doen.

Bij de deur aangekomen, draaide Raffles zich nog eens om en zei: — Maar wilt U er voor zorgen niet later te komen dan tien uur, want ik wensch mij tijdig ter ruste te begeven, daar ik morgenochtend vroeg weer naar Parijs terug ga, waar dringende bezigheden mij roepen.

Collgate boog als een knipmes en hield de deur voor de twee heeren open, welke hij pas dicht deed, nadat zij de stoep waren afgedaald.

Collgate begaf zich nu naar zijn kantoor en

gaf zijn bediende bevel de luiken te sluiten. Intusschen stortte hij de uitgezochte diamanten op zijn schrijftafel, woog ze alle afzonderlijk en schreef een rekening uit op naam van Monsieur Gaston Durand.

Toen dit afgeloopen was, haalde hij uit een verborgen vak van zijn lessenaar een kistje te voorschijn, dat bij opening eveneens diamanten en parelen bleek te bevatten. Deze juweelen waren echter niet echt, maar alle zeer kunstig geslepen van kwarts, zoodat er werkelijk een kennersblik voor noodig was om ze van echte te onderscheiden. Hij nam nu van de uitgezochte diamanten eer paar weg en ook van de parelen en zocht onder de valsche eenige uit, die sprekend op de echte geleken en deed die in een étui. Dat étui pakte hij in en stak het in den zak. Vervolgens begaf hij zich naar den winkel, waar zijn bediende gereed stond om weg te gaan.

— Waarde Bertram, aldus sprak de juwelier zijn bediende aan, ik ga nu naar boven om te soupeeren en zal daarna het étui met de uitgezochte juweelen naar Hotel-Cecil brengen. Ik zou graag willen hebben, dat je mee ging. Je kunt nooit weten. Twee zien meer dan één en al geloof ik niet, dat ik de twee heeren van heden avond behoef te wantrouwen, de secuurste weg is altijd de beste. Wees zoo goed en kom me om half tien aan mijn woning in Wallstreet afhalen.

Daar Collgate zijn personeel gewoonlijk niet al te welwillend toesprak, maar thans zeer beleefd en vriendelijk was, gevoelde de arme Bertram zich daardoor zeer geveid en beloofde op tijd aanwezig te zullen zijn.

Om tien uur meldden beiden zich dan ook bij den portier van Hotel-Cecil aan.

Deze man had waarschijnlijk zijn instructies ontvangen, want zonder verder te vragen droeg hij het tweetal aan een étage-kellner over en gelastte deze hen naar den heer Durand te brengen.

Enkele oogenblikken later werden zij in een antichambre van de groote eetzaal toegelaten, waar zij een blik konden werpen in de prachtig gedecoreerde zaal, waaraan kleine, met elektrische lampjes verlichte tafeltjes allerlei chique menschen zaten te eten en te praten.

Het duurde niet lang of Collgate kreeg Raffles in het oog en hij verbaasde zich over het gemak en de élégance waarmede deze en zijn secretaris zich in dit deftige publiek bewogen. Ook merkte hij op, dat zijn klant door verschillende voorname personages werd gegroet, zoodat hij bijna de volkomen zekerheid had met

deftige en volkomen eerlijke lieden te doen te hebben.

Hij hoopte nu in stilte, dat zijn klant niet over de noodige kennis van edelsteen en mocht beschikken, zoodat hij eens een extra goeden slag kon slaan. De valsche diamanten waren natuurlijk geen cent waard, terwijl de echte steenen en parelen met een meer dan gewoon winstpercentage waren geboekt.

Het duurde eenigen tijd vóór de heer Durand en zijn metgezel van tafel opstonden, maar eindelijk toch bediende de kellner hen van geurige havana's en kwam het tweetal rechtstreeks naar den juwelier en zijn bediende toe.

Na de begroeting stelde Raffles voor naar zijn kamer te gaan op de eerste étage, waar men rustiger zou kunnen praten.

Aan dezen wensch werd voldaan en weldra zat het viertal om de kleine mahoniehouten tafel geschaard.

Raffles vroeg nu nogmaals de uitgezochte diamanten en parelen te zien en haalde een groote loupe te voorschijn om de juweelen te onderzoeken. Toen Collgate dat zag, brak het angstzweet hem uit en het liefst had hij de valsche exemplaren uit het étui verwijderd, omdat hij wel inzag, dat zijn klant de valsche steenen zou herkennen. Hij had hiervoor echter geen gelegenheid meer en slaakte in stilte een verzuchting, dat het bedrog niet opgemerkt zou worden.

Maar dit alles baatte niet. Raffles haalde de valsche exemplaren één voor één te voorschijn en legde ze apart.

— Ik geloof, dat er met het étui een vergissing heeft plaats gehad, waarde heer, aldus begon Raffles, terwijl hij de valsche steenen naar Collgate toeschoof. Bekijk dat stelletje eens goed en ge zult moeten erkennen, dat hoewel ze zeer fraaie imitaties kunnen worden genoemd, ze geen cent waard zijn. Het zijn valsche steenen.

Collgate veinsde de grootste verbazing, bekeek de naar hem toegeschoven steenen eveneens onder de loupe, maar het eindresultaat was, dat hij moest erkennen, dat er waarschijnlijk een vergissing had plaats gehad, daar de steenen inderdaad valsch waren.

— Nu, een vergissing kan bij den beste gebeuren, zei Raffles met een ironisch lachje. Het beste paard struikelt wel eens, zullen we maar denken. Ik wensch die valsche exemplaren echter niet te behouden en zal mijn verzameling, die zich in dit étui bevindt, wel verder in Parijs aanvullen. Wees zoo goed en geef mij uw rekening.

Collgate haalde deze te voorschijn, schrapte

het bedrag van de valsche gebleken juweelen uit en kwam toen tot de niet geringe som van achttienduizend pond sterling.

Raffles nam de rekening zonder blikken of blozen aan, keek even naar het eindcijfer en vouwde de rekening toen op, om deze in zijn portefeuille te bergen. Vervolgens haalde hij zijn chèque-boek te voorschijn benevens een gouden vulpen en begon het bedrag in te vulpen. Met een vaste hand teekende hij onderaan zijn naam: Gaston Durand, welke hij met een sierlijke krul onderstreepte.

Onder deze bedrijven had de juwelier met een bêteuterd gezicht staan toekijken. Ongewijfeld had hij niet aan een chèque, maar aan contant geld gedacht, zoodat dit een geduchte tegenvaller voor hem was.

Toen Raffles klaar was met schrijven en wat zand over den inkt uitstortte om deze sneller te doen drogen, waagde hij het zijn klant toe te spreken.

— Pardon, monsieur, zoo begon hij, ik heb zoo juist van u gehoord, dat ge van plan zijt morgenochtend vroeg weer naar Frankrijk terug te gaan. Ge zult dan wellicht reeds weer over het Kanaal zijn, nog vóór de Bank, die mij deze som moet uitbetalen, geopend is. U moet mij daarom ten goede houden, dat ik u de juweelen pas kan overhandigen, nadat ik het bedrag, dat op de chèque staat vermeld, heb geïnd.

Raffles keek op en deed alsof hij een weinig verbaasd was. Daarna kwam er een diepe, verticale rimpel tusschen zijn oogen te voorschijn om te laten zien, dat hij een weinig verstoord was.

— Ge vertrouwt me dus niet? vroeg hij met een boozen blik in de richting van den juwelier.

Deze wist niet goed hoe hij zich houden moest. Hij was stellig niet van plan deze chèque zonder eenigen waarborg te accepteren, terwijl hij aan den anderen kant toch ook niet graag zijn klant wilde beleedigen, daar deze voor een groot bedrag had gekocht en dergelijke postjes in dezen tijd van malaise lang niet veelvuldig voorkwamen. Hij zocht naar een goede uitvlucht.

Maar dit was al niet meer noodig. Zijn voorname klant redde hem zelf uit de verlegenheid.

— Ge hebt misschien gelijk, mijnheer, zei Raffles, ik heb geen reden om boos te zijn. Het is al laat en ge kunt niet meer naar mij informeren, maar ge zult mij ten goede houden, dat ik van de echtheid van mijn chèque even goed overtuigd ben, als gij van de echtheid van uw steenen en daar ik evenmin waarborg heb, dat ik dezelfde steenen krijg, wanneer ik deze

in uw handen achterlaat, moet er iets op worden gevonden. Als bewijs, dat dit gevaar niet denkbeeldig is, mag ik zeker wel even herinneren aan het feit, dat ik valsche steenen uit uwe overigens prachtige en waardevolle collectie uithaalde.

Tegen dit argument viel niets in te brengen en Collgate keek zwijgend zijn bediende Bertram aan, die echter evenmin een uitkomst wist.

Maar wederom was het Raffles, die de situatie redde.

— Ik heb u een voorstel te doen, zeide hij.

Hij haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn en liet allen, die om hem heen zaten een sigaret nemen, vervolgens bediende hij hen van vuur. Toen hij dat gedaan had, schudde hij de nog overgebleven lucifers uit het zilveren doosje, dat hij gebruikt had en overhandigde dat den juwelier.

Kijk eens, waarde heer Collgate, zeide hij en zijn siem klonk volmaakt kalm, kijk eens hier. Gij doet in dit doosje de door mij gekochte diamanten en parelen. Wij zullen ons door den kellner papier, touw en lak laten brengen. Ik zal het doosje dichtbinden, het lakken en van mijn cachet voorzien. Dat doosje zal ik in uw bezit achterlaten en behoeft ge me pas op te zenden, zoodra ge het bedrag van de chèque hebt geïnd. Ik zal u het adres van mijn Parijschen juwelier geven en waarschuwen u vooruit, dat het zegel ongeschonden moet zijn. Als dat niet het geval is, zal ik dat door getuigen laten constateeren en behalve de restitutie van de koopsom een schadevergoeding van twee duizend pond sterling van u eischen. Gaat ge met dit voorstel accoord?

Collgate boog zwijgend. Er viel inderdaad niets tegen in te brengen. Hij hield de juweelen tot hij het geld in handen had, terwijl zijn klant er van overtuigd kon zijn, dat hij het gekochte in ongeschonden staat zou ontvangen.

— Ik vind deze regeling inderdaad uitstekend, zei hij, terwijl hij Raffles in het gelaat keek om te zien of hij daarop ook iets van ingehouden triomf over een of ander gelukke bedriegerij kon lezen.

Maar Raffles doorstond de blik van den juwelier volkomen rustig en hield Collgate het doosje voor, waarin deze één voor één en zóó dat het voor iedereen goed zichtbaar was, de diamanten en paarlen liet vallen. De juwelier deed het doosje dicht en gaf het toen Raffles, die, terwijl hij door allen op de vingers werd gekeken, het in papier wikkelde, er het bindgaren omheen bond en er vervolgens op twee plaatsen lak op liet druppelen.

Toen hij dit alles gedaan had, trok hij een

grooten, gouden zegelring van zijn vinger, bevochtigde de camé, waarin zijn naamcijfer was gesneden, door er op te ademen en drukte het vervolgens in de nog weke was, waarin zich duidelijk het naamcijfer, een G en een D dooreengestengeld, afteekende.

Nadat dit geschied was wilde Raffles den ring weer aan zijn vinger steken, maar hij stootte met den elleboog tegen een stoelleuning en liet den ring uit zijn handen vallen.

Op hetzelfde oogenblik werden aller blikken, als het ware onwillekeurig, naar den vloer gericht. Dat duurde maar een paar seconden, toen zag Brand den ring bij den poot van een stoel liggen, bukte zich en overhandigde zijn vriend diens eigendom.

Intusschen had Collgate het verzegelde doosje van de tafel genomen en bekeek het zorgvuldig. Hij wilde er zich van overtuigen dat de lakken gedurende de paar seconden, dat hij niet naar het doosje, maar naar den grond gekeken had, niet beschadigd waren. Dit was inderdaad niet het geval, kon ook niet het geval zijn, zooals hij bij zichzelf opmerkte. Hij moest onwillekeurig glimlachen om zijn eigen wantrouwen. Hoe zou het mogelijk geweest zijn in die enkele oogenblikken het lak te verbreken en het bindgaren door te snijden? Hij stad het doosje in den zak en richtte zich op om afscheid te nemen.

— Hier is de chèque Mr. Collgate, zei Raffles, terwijl hij den juwelier het papier overhandigde, verlies haar niet, zij is gericht aan toonder en een ander zou er met het geld vandoor kunnen gaan.

Collgate nam de chèque aan en stak haar in zijn portefeuille.

— Ik zal morgenochtend het doosje onmiddellijk na het innen van de chèque doorzenden mijnheer Durand, zei de juwelier en maakte een diepe buiging voor zijn klant. Ook Mr. Bertram boog als een knipmes, dat pas gesmeerd is geworden en beide mannen wandelden de kamer uit, nageoogd door de twee vrienden.

Collgate, die dacht een goed zaakje te hebben gedaan, meende nu wel op een taxi te kunnen tracteeren en riep zoo'n voertuig, dat juist voorbij reed aan, om zijn bediende en ook zichzelf thuis te brengen.

Toen zij in de kussens zaten en het voertuig langs het Thames-Embankment voortsnelde, begon Collgate over alles wat het laatste uur gebeurd was, na te denken.

— Jammer, kon hij niet nalaten te zeggen, jammer, dat die Durand zooveel verstand had van diamanten en parelen. Hij is bepaald een

groot liefhebber en verzamelaar, want hij wist de valsche exemplaren er met groote zekerheid uit te halen. Jammer, het zou anders een mooi zaakje geweest zijn. Enfin, dat is het nu toch nog. In ieder geval ben ik zeker van mijn geld en er zit een behoorlijk winstcijfer op de steenen.

Op dat oogenblik reden zij voorbij het gebouw van Scotland Yard, het bekende bureau van de Londensche politie. Het gebouw was nog van boven tot onder verlicht ten bewijze, dat men daarbinnen nog ijverig bezig was.

Toen Bertram het gebouw zag, kuchte hij eens en waagde het iets in het midden te brengen.

— Het is te hopen, zeide hij op bedeesden toon, dat wij ons daar niet eerstdaags teervoegen hebben. . . .

Collgate liet hem niet uitspreken, wendde het hoofd om en keek zijn bediende scherp aan.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg hij op onvriendelijken toon.

Bertram werd vuurrood onder den scherpen blik van zijn patroon en hakkelde:

— Nu ja. . . ik dacht. . . ik bedoel. . . .

— Zeg op wat je dacht en wat je bedoelt, snauwde zijn patroon hem toe.

— Het zou toch wel kunnen zijn. . . . het is toch niet onmogelijk, dat u toch nog het slachtoffer wordt van een of anderen oplichtersstreek.

— Och kerel, klets niet, zei Collgate, die werkelijk zenuwachtig begon te worden. Wat zeur je toch?

Hij haalde het doosje voorzichtig uit zijn binnenzak en schudde het zachtjes heen en weer.

— Hoor maar, zeide hij, ze zitten er nog in, trouwens hoe zou het mogelijk zijn, dat ze er niet meer waren. En dat doosje houd ik, geef ik niet af, aan niemand, voor het bedrag van de koopsom tot den laatsten stuiver in de holte van mijn rechterhand ligt.

Op het vooruitzicht van al dat geld lachte de juwelier inwendig op de wijze zooals elke gierigaard lacht, als hij geld ruikt of ziet en borg het doosje weer omzichtig in zijn zak.

— Stel je voor, zei hij als het ware voor zich heen, dat ik me door jouw zenuwachtigheid had laten verleiden om het pakje open te maken. Dan was er ongetwijfeld van de heele zaak niets terechtgekomen en had ik naar mijn geld kunnen fluiten.

Op hetzelfde oogenblik hield de taxi voor de deur van zijn huis stil en hij slaakte een zucht van verlichting.

— Ga nu maar gauw naar huis en naar bed en zorg, dat je morgen op tijd bent, voegde hij zijn bediende toe, terwijl hij het portier sloot,

je moet morgenochtend den winkel openen, want ik ga regelrecht door naar Tellson's Bank om de chèque te innen.

Het portier smaakte dicht en een oogenblik later tufte de taxi de straat uit.

Terwijl de juwelier met zijn bediende naar huis reed, pakte Raffles met behulp van Brand zijn koffer. Hij betaalde zijn hotelrekening en gaf den kellner een flinke fooi, zoodat de man zeer gedienschtig was en hem in alles de behulpzame hand bood. Dit kwam Raffles goed te pas, want hij wilde zoo spoedig mogelijk vertrekken.

Charles Brand begreep van deze plotselinge haast niets, maar had geen gelegenheid naar de reden te vragen, daar alles even snel ging. Pas toen zij in den trein zaten, die hen naar Brighton zou brengen, de beroemde Engelsche badplaats, vanwaar dienzelfden avond nog een boot naar het vasteland vertrok, had Brand gelegenheid daarover een paar woorden te wisselen.

— Ik begrijp niet, zeide hij, waarom je je zooveel moeite met dien juwelier hebt gegeven. Die chèque kan hij natuurlijk niet innen, want ik weet, je hebt op die bank geen deposito.

Raffles begon te lachen, hij was blijkbaar in een uitstekend humeur en haalde zijn sigarettenkoker voor den dag.

— Steek maar eens op, m'n jongen, zei hij.

Tegelijkertijd overhandigde hij zijn vriend een lucifersdoosje.

Maar nauwelijks had Brand dit in handen of hij uitte een kreet van verbazing. Met wijd opengesperde oogen keek hij naar het kleine voorwerp.

Hij wist niet of hij waakte of droomde.

Het doosje, dat in zijn hand lag, was juist zoo verpakt en verzegeld als dat wat de juwelier Collgate een uur geleden had meegenomen.

— Hoe kom je daaraan? vroeg Brand tenslotte, nadat hij weer spreken kon.

— Wel, heel eenvoudig; ik heb het in mijn zak gestoken.

— Alles goed en wel, zeide Brand, maar ik

heb toch gezien, dat Collgate het in zijn zak stak, heb je het dan gerold?

— Neen hoor, antwoordde Raffles, hij mag zijn doosje gerust houden. Wat hij in zijn bezit heeft is een ander doosje, dat volmaakt op dit gelijkt en dat ik vooruit op onze kamer in orde heb gemaakt, toen je even weg was. Ik stak het bij me en toen jullie allemaal naar mijn ring zocht, die op den grond rolde, heb ik vliegensvlug de doosjes omgeruild. Ik moet bekennen, dat het handig ging, want zelfs Collgate, die me geen oogenblik uit het oog verloor, heeft niets gemerkt. Kijk!

Raffles maakte met een vlugge beweging de touwtjes los, deed het doosje open en schudde den inhoud in de holte van zijn rechterhand.

Brand kon een uitroep van verbazing niet weerhouden.

Daar lag een hoopje kostbare steenen en parelen in alle mogelijke kleuren te schitteren en vonken te sproeien onder het bescheiden licht in het plafond van hun coupé.

Brand trok zoo'n onnoozel gezicht, dat Raffles wederom in een hartelijken schaterlach uitbarstte.

Eindelijk kon Brand weer spreken.

— Dat heb je knap gedaan, Edward, zeide hij, maar nog één vraag: waarom heb je Collgate dan die valsche steenen en parelen teruggegeven?

— Wel beste jongen, in de eerste plaats om den indruk te geven, dat ik een volkomen vertrouwd persoon was en ten tweede omdat ik dergelijke minderwaardige dingen zelfs geen oogenblik in mijn bezit wil hebben. Begrepen?

Raffles lachte nog eens vroolijk, gaf zijn vriend een knipoogje en wierp vervolgens het eindje van zijn sigaret uit het openstaande portierraampje.

Het volgende oogenblik had hij zich op de fluweelen kussens uitgestrekt om, vóór zij te Brighton aankwamen, nog even een uiltje te knappen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK II.

DE JUWELIER IN ANGST.

Toen Collgate thuis kwam zocht hij onmiddellijk zijn slaapkamer op en ging naar bed. Hij was vermoeid en verlangde naar rust.

Maar rust was niet voor hem weggelegd. Op zijn stoel lag als gewoonlijk het avondblad van de Times en vóór hij zijn hoofd op het kussen legde nam hij de krant nog even op en keek de stadsberichten na.

Onwillekeurig viel zijn oog op een kolom, waarin de wandaden van John Raffles werden beschreven en waaruit bleek, dat deze Gentleman-Inbreker weer op allerlei origineele wijzen de politie bij den neus had gehad en verschillende goede slagen geslagen had.

Direct was hij zijn vermoeidheid vergeten en was hij klaar wakker. Hij begon over al zijn leden te beven en kon niet nalaten te denken, dat de schatten, welke hij in zijn brandkast, die op zijn kantoor stond, had liggen, wel een welkome prooi zouden zijn voor den Grooten Onbekende en ten slotte werd hij zoo ongerust, dat hij het niet langer uithield, maar opstond en naar beneden ging om te kijken of er geen onraad was.

Hij onderzocht alle grendels en sloten, keek of de luiken goed pasten en of er nergens een deur opengelaten was. Hij onderwierp de brandkast aan een nauwkeurig onderzoek, maar moest ten slotte bekennen, dat hij zich door zijn verbeelding angst had laten aanjagen en dat er volstrekt geen reden was om zich ongerust te maken.

Ten slotte zocht hij dan ook zijn slaapkamer maar weer op.

Boven gekomen dacht hij er aan, dat hij nog steeds de chèque in zijn portefeuille had zitten en dat hij er beter aan zou gedaan hebben om dit kostbare papiertje ook in zijn brandkast te sluiten. Hij had echter geen zin meer om opnieuw naar beneden te gaan en besloot, na even te hebben nagedacht, de chèque onder zijn hoofdkussen te bergen.

Eenigszins gerustgesteld ging hij nu naar bed en draaide het licht uit. Maar hij vond geen rust. Onophoudelijk veranderde hij van houding en ongedurig rolde zijn hoofd op het kussen heen en weer.

En als hij ten slotte, door slaap en vermoeidheid overmand, al voor enkele oogenblikken insluimerde dan werd hij plotseling met een schrik wakker en voelde dat het angstzweet hem op het voorhoofd stond.

Dit gebeurde eenige malen en telkens stond hij dan op, maakte licht en begon het vertrek op en neer te loopen tot hij wat gekalmeerd was.

Intusschen werd het al later en later en naar mate de uren verstreken, begreep hij, dat hij nu toch in vollen ernst moest probeeren den slaap te vatten, daar hij anders overdag bij zijn werk niet veel waard zou zijn.

Wederom ging hij naar bed en werkelijk gelukte het hem na een poosje den slaap te vatten.

Maar nu kreeg hij een droom. Hij droomde dat hij zich naar het Bankgebouw begaf om de chèque, welke hij van den heer Durand had ontvangen, te verzilveren. Aan het loket stond een heer, die den wissel aannam, het papier bekeek en toen plotseling begon te lachen. Terwijl hij dit deed veranderden de gelaatstreken van dien man en nu zag hij dat het 't gelaat was van Durand zelf, die hem met een spottenden blik in zijn oogen uitlachte en hem de chèque in het gelaat wierp na het papier tot een bal ineen gefrommeld te hebben.

Met een kreet van woede op de lippen ontwaakte hij.

Het kostte hem eenige moeite zich de werkelijkheid in te denken, maar gelukkig begon het licht van den ochtendstond door de ruiten te schemeren en om te voorkomen, dat hij wederom door booze dromen zou worden geplaagd, stond Collgate op ging zich scheren en wasschen en kleeedde zich aan.

Hij gunde zich nauwelijks tijd om te ontbijten, zoo verlangde hij er naar de straat op te komen, daar hij veronderstelde dat de frissche lucht zijn verhit hoofd zou afkoelen.

Klokslag negen uur stond hij op de stoep van zijn huis en begaf zich naar de Bank.

Collgate was zuinig, bij het gierige af en maakte daarom geen gebruik van tram of omnibus, terwijl het nemen van een taxi hem zelfs niet inviel. Hij haastte zich daarom zoo snel mogelijk door de straten, daar Finnsbury street, waar de Bank gevestigd was, een heel eind van zijn huis verwijderd lag. Klokslag half tien stond hij voor de Bank, ging naar binnen en begaf zich naar een der loketten, waar hij het woord CASSA las.

Hij klopte aan het glazen luikje, haalde intusschen zijn portefeuille uit den zak en zocht naar de chèque. Maar hoe hij ook zocht, hij kon het kostbare papiertje niet vinden.

Intusschen werd het loket geopend en de daarachter troonende kassier vroeg hem wat er van zijn dienst was. Dat maakte Collgate nog zenuwachtiger dan hij reeds was en opnieuw begon hij met koortsachtigen ijver zijn portefeuille te doorzoeken. Hij vond echter niets en het huilen stond hem nader dan het lachen.

De kassier werd ongeduldig en deed het loket voor zijn neus dicht, ongetwijfeld denkende dat de klant wel weer opnieuw zou kloppen, als hij gevonden had wat hij zocht.

Dit was echter heelemaal niet naar den zin van den driftigen Collgate, die als een bezetene op het luikje begon te hameren.

De kassier kwam onmiddellijk weer te voorschijn, maar toen hem bleek, dat de man nog steeds niets te presenteren had, dreigde hij hem met zijn vinger en zei, dat hij zich kalm moest houden, daar hij er hem anders als een ongewenschte vreemdeling uit zou laten smijten.

Tranen van woede sprongen Collgate in de oogen, maar hij begreep, dat hij niets in te brengen had keerde zijn portefeuille ten onderste boven om elk briefje en strookje papier, dat er in zat te onderzoeken, maar steeds was hij bijna aan het einde gekomen en nog steeds had hij niets gevonden wat op een chèque geleek, toen het hem plotseling te binnen schoot, dat hij het papier den vorigen avond uit vrees onder zijn hoofdkussen had gelegd, dus dat zijn moeite tevergeefs was geweest.

Daar het heele geval zijn eigen schuld was en hij een boel tijd had verloren, geraakte hij in een beestachtig slecht humeur en had wel zin den dikken portier, die aan de poort van het Bankgebouw op post stond en een diepe

buiging voor hem maakte, een klap in het gezicht te geven uit puren lust om zich op iemand te wreken. Gelukkig voor hem bedacht hij intijds dat een dergelijke tuchtiging hem wel eens duur te staan kon komen, daar de dikkerd er niet uitzag om mee te gekscheren, zoodat hij hem ongemoeid liet en zich verwijderde zoo snel zijn vermoeide beenen het toelieten.

Collgate schoot echter slecht op, daar het reeds druk begon te worden in de straten. De voorbijgangers botsten herhaaldelijk tegen hem op, terwijl hij bij het oversteken van de straat een paar maal bijna onder een auto was gekomen met groot gevaar zijn nek of minstens armen of beenen te breken.

Ten einde raad besloot hij maar een taxi te nemen en naar huis te rijden.

Toen hij daar aankwam beval hij den chauffeur te wachten en snelde de trappen op naar zijn slaapkamer. Hij rukte het hoofdkussen van zijn plaats, de plek was leeg... de chèque was verdwenen...

Als een gek begon Collgate te tieren en te razen, zoodat op het lawaai een dienstbode van middelbaren leeftijd kwam toeloopen om te zien wat er gebeurde. Toen zij den man zoo in woede zag, keek zij hem met een onnoozel gelaat aan.

Dat maakte hem nog woedender, hij pakte haar bij den arm en schreeuwde: Waar is mijn chèque? Ik moet mijn chèque hebben! Waar heb je het gelaten, geef op, zeg ik je!

Hij schudde de vrouw zoo heftig door elkaar, dat zij van pijn begon te jammeren en haar meester van zich wegstiet.

— Wel allemenschen! riep zij uit, terwijl zij rood en later blauw in het gezicht werd. Wat weet ik er van af waar u uw sjek hebt gelaten. Ik dacht dat u niet rookte.

— Rookte? vroeg Collgate verbaasd. Wie praat er nu van rooken?

Zijn verbazing was zoo groot, dat hij zijn boosheid bijna vergat.

— Wel, zei de vrouw, u praat toch over sjek en sjek is tabak, ten minste, dat zegt mijn zoon altijd als hij een pijpje stopt.

Collgate wist niet of hij lachen of huilen moest, hij keek de vrouw met een doorborenden blik aan, dien zij echter schitterend doorstond, zoodat hij wel inzag, dat het goede mensch nergens van af wist.

— Waar is Tom? vroeg de juwelier nu.

Tom was een neger, dien de juwelier in dienst had genomen om allerlei vuile werkjes op te knappen, boodschappen te doen, schoenen te poetsen enzovoorts en daar de zwarte blijkbaar niet veel verstand had, kon hij hem met een armzalig loon afschepen.

— Tom is even uitgegaan, mijnheer, zeide de vrouw, terwijl zij langzaam naar de deur retireerde uit vrees, dat haar meester weer een aanval van woede mocht krijgen.

— En is Tom hier geweest terwijl ik weg was? vroeg hij.

— Ja, mijnheer, zooals gewoonlijk, antwoordde de vrouw. Hij heeft uw schoenen weggehaald om ze te poetsen.

Collgate dacht dat hij een beroerte kreeg van schrik. Natuurlijk had de neger de chèque ontdekt, het papier weggenomen en was er vandoor gegaan.

Het dienstmeisje had nauwelijks tijd opzigt te gaan, met zooveel woedende haast stootte Collgate de kamer door, de deur uit en de trappen af.

Zonder op de nog steeds wachtende taxi te letten, rende hij de straat op, waar hij op den hoek een politie-agent zag staan en sprak den man aan.

Hij hijgde zoo van woede en kortademigheid, dat de bobby hem nauwelijks kon verstaan, maar eindelijk begreep hij toch wat er gebeurd was en raadde den juwelier aan onmiddellijk naar de Bank te telefoneeren, dat de chèque niet uitbetaald mocht worden.

Collgate kon zich zelf wel voor het hoofd slaan, dat hij aan dit eenvoudig middel niet gedacht had, hij snelde naar huis, belde de Bank op en smaakte weldra de voldoening, dat hij een geruststellend antwoord kreeg. Men zou geen chèque van achttien duizend pond sterling uitbetalen, vóór hem te waarschuwen.

Toen dit gebeurd was, draaide Collgate zich om, om recht in het vollemaansgezicht te kijken van den politie-agent, die hem naar zijn winkel gevolgd was.

— Het beste zal zijn, Sir, zeide hij op zelfbewusten toon, dat ge nu even met mij mee gaat naar de Yard. Daar kunt u het signalement van den vermoedelijken dief opgeven en verder het een en ander met den dienstdoenden inspecteur bespreken, om te trachten uw eigendom terug te krijgen.

Collgate, die blij was, dat hij zoo'n goeden raadgever bij zich had, stapte met den dikken bobby in de wachtende auto en reed met hem naar Scotland Yard, waar hij spoedig werd toegelaten in tegenwoordigheid van inspecteur Baxter die juist een bespreking had met een anderen inspecteur, over den Gentleman-Inbreker, die nog maar steeds onvindbaar bleef voor hun mannen, hoewel hij de knapste en geroutineerdste er op afstuurde.

Het was dus niet te verwonderen, dat Phileas Baxter, de bekende politie-inspecteur met zijn

roodblond baardje niet heel veel aandacht wijdde aan het verhaal van den ongelukkigen juwelier, die niet ophield te jammeren en te klagen, dat men tegenwoordig zoo veel last had van dieven en inbrekers, zoodat het voor een eerlijk man een heele toer was om zich staande te houden.

Baxter, die slechts met een half oor luisterde, begon ten slotte het gejammer van den juwelier te vervelen, hij trommelde met de vingers op de tafel en riep ten slotte uit:

— Maar waar is die neger dan?

Deze vreemde vraag bracht den juwelier weer tot zijn positieven terug. Hij keek den inspecteur verbaasd aan en zei ten slotte:

— Waar die neger is? Ja, als ik dat wist, dan was ik niet hier gekomen. Ik hoop juist, dat het u spoedig gelukken zal dien kerel op te sporen.

Baxter, die niet wilde toegeven, dat hij van het heele verhaal niets anders onthouden had, dan dat er een chèque weggeraakt was en dat de juwelier van dien diefstal een neger verdacht, die naar den naam Tom luisterde, wist niet beter te doen dan Collgate naar huis te zenden met de mededeeling, dat de noodige aandacht aan de zaak zou worden gewijd.

Collgate, die uitrekende dat de dag hem al heel wat aan taxi's had gekost, besloot verder geen geld uit te geven, voor de chèque terecht was en besloot naar huis te wandelen.

Hij kwam daar hongerig en vermoeid aan, terwijl zijn bediende in het kantoortje bezig was smakelijk zijn boterham te eten. Zooals het gewoonlijk gaat, trok zijn ondergeschikte zich niet veel aan van het verlies van zijn patroon, hetgeen ook niet te verwonderen was, daar er van een verlies eigenlijk nog geen sprake kon zijn.

Maar het gezicht van den smakelijk happenenden en kauwenden bediende wond den juwelier op tot een toestand van groote razernij. Had van ochtend zijn onschuldige dienstbode het moeten ontgelden, thans was het de beurt aan Bertram, die zeker zoiets niet verwacht had.

— Jij bent de schuld van alles, zoo begon Collgate, toen hij het kantoortje binnentrad.

— Ik? vroeg de bediende op gekrenkten toon. Hoe komt u daarbij?

— Vraag je dat nog, schreeuwde de juwelier, je bent te stom om voor den duvel te dansen, je bent.... je bent....

Collgate wond zich zoo op, dat hij bont en blauw werd in het gelaat en naar adem spakte.

Bertram, die inzag, dat zijn patroon hem zonder de minste reden beleedigd, besloot dat niet te velen.

— Ik verzoek u om opheldering, Mr. Coll-

gate, zei hij kalm. Dergelijke beleedigingen laat ik mij niet welgevallen en ik zal u aanklagen.

Collgate begon luid te lachen. Zijn woede maakte hem onvoorzichtig.

— Goed! riep hij uit, klaag me maar aan. Misschien vindt je wel ergens een rechter, die mij veroordeelt ook, ezel, die je bent, stomme! Uilskuiken! Kever! Kaffer! Ik herhaal het in je gezicht, dat jij alleen de schuld bent van alles. Jij hebt me toen we langs Scotland Yard reden zoo angstig gemaakt, dat ik den heelen nacht niet geslapen heb, daardoor heb ik de chèque vergeten en is zij gestolen. Begrijp je nu, dat je een ezelskakebeen bent?

Bertram antwoordde niet, keek zijn patroon met een donkeren blik aan, nam zijn hoed en verliet zonder te groeten den winkel.

Door het vertrek van zijn bediende was hij wel genoodzaakt dien dag verder thuis te blijven, hetgeen hem ten slotte zoodanig kalmeerde, dat hij weer een normaal mensch werd, al verliet het onrustige gevoel hem nog steeds niet.

Nadat het sluitingsuur van den winkel aanbroken was, ging hij nogmaals uit en begaf zich naar Scotland Yard, waar hij naar inspecteur Baxter vroeg.

Diens dienst was echter afgelopen, zoodat men hem bij inspecteur Marholm bracht, een zeer bekwaam man, die altijd Baxter verving wanneer deze afwezig was.

Marholm die minder ongeduldig was als Baxter, hoorde het verhaal van den juwelier tot het einde toe aan en maakte toen de zeer juiste opmerking, dat het toch totaal overbodig was, zich zoo ongerust en zenuwachtig te maken, daar de Bank toch zeker de chèque niet zou uitbetalen, alvorens hem op de hoogte te stellen.

Tegen dit argument viel niet veel in te brengen, maar Collgate wees er den politiemann op, dat hij er toch alle belang bij had, dat de chèque spoedig terecht kwam, daar hij anders het verzegelde doosje met juweelen niet kon verzenden, zoodat hij daardoor aanzienlijke schade zou lijden.

Marholm dacht eenige oogenblikken na.

— Als uw klant hier woonde, zou het heel eenvoudig zijn, zei Marholm, dan zouden wij hem eenvoudig kunnen verzoeken een nieuwe chèque uit te schrijven, maar dit is nu eenmaal niet het geval, zoodat we er iets anders op moeten verzinnen! Halt! Daar schiet me iets te binnen. Als u eens een belooning uitloofde?

— Dat zou zoo kwaad nog niet zijn, antwoordde de juwelier, die blij was, dat hem zoo'n goed idee aan de hand werd gedaan. Hoeveel moet ik uitloven? Vijf en twintig pond?

De detective begon onbedaarlijk te lachen. Probeer het liever eens met één pond, m'n waarde heer en let dan eens op hoe gauw je succes hebt. Wees toch niet zoo krenterig! Als ge werkelijk succes wilt hebben, moet ge minstens 500 pond sterling uitloven.

— Vijf honderd? riep Collgate op kermenden toon uit. O, jé wat een boel geld! kan het niet wat minder? M'n lieve, lieve centjes.

— Ja, hoor eens, Mr. Collgate, zei Marholm, die volstrekt geen medelijden had met den ouden gierigaard, als je er niet wat voor over hebt, dan kan je ook niet verwachten succes te hebben. Je moet het goed doen anders kan je het beter laten.

— Nu, vijf honderd pond dan, zeide hij, terwijl hij bedacht, dat hij dan nog altijd een aardig duitje van zijn winst op de diamanten overhield.

— Als ik u verder een raad mag geven, zei de detective, dan gaat ge onmiddellijk met een taxi langs de voornaamste dagbladbureaux om een advertentie te laten plaatsen, waarin de vinder van de chèque wordt uitgenoodigd deze zoo spoedig mogelijk terug te bezorgen en waar ge hem dan 500 pond sterling belooning voor zult uitkeeren.

Collgate deed wat hem gezegd was. Het was vier uur, dus had hij nog een uur den tijd om aan de voornaamste bureaux zijn annonce af te geven. Haastig bestelde hij per telefoon een taxi, steeg met een zucht, toen hij dacht aan de groote onkosten, die hij had, in en reed weg.

Marholm wreef in zijn handen, blij, dat hij eindelijk van den zeurpiet af was.

Toen Collgate thuis kwam en uitrekende wat deze dag hem gekost had, begon hij bijna te grienen van woede over de poets, die men hem gespeeld had en ging eindelijk met een zwaar hoofd naar bed.

Hoewel hij nog niet volkomen rustig was, sliep hij toch dien nacht wat beter dan den vorige en ontwaakte, toen de zon reeds in zijn kamer scheen. Hij kleedde zich haastig aan en ging naar beneden, om de luiken van de étalage weg te nemen.

Nauwelijks had hij dit gedaan en was hij in zijn kantoortje teruggekeerd, of een kleine jongen stapte den winkel binnen.

Hij vroeg op barschen toon wat het ventje wilde, maar zijn gelaat onderging een groote verandering, toen het mannetje twee papieren uit zijn binnenzak haalde.

— Als u blijft, mijnheer, zei de knaap op beleefden toon, terwijl hij de papieren omhoog hield. Ik heb hier een chèque van 18000 pond en een kwitantie van 500 pond. Als u mij die

kwitantie betaalt, zal ik u de chèque geven.

Collgate haalde verruimd adem. Met bevende vingers greep hij naar de papieren.

Maar de kleine jongen, die een paar pientere oogen in zijn hoofd had en blijkbaar goed ingelicht was, ging een stap achteruit, hield de chèque stevig vast en zei:

— Pardon, mijnheer, ik mag u de chèque niet geven, vóór ik het geld in handen heb.

Collgate keek den knaap met een boozen blik aan, maar deze bleef zoo rustig naar den juwelier kijken, dat deze zag, dat hem zijn boos-kijken niets gaf en besloot uit een ander vaatje te gaan tappen.

— Maar ik mag toch die chèque wel even zien, zeide hij op zoetsappigen toon, als ge mij zoo weinig vertrouwt, kan men toch ook niet vergen dat ik u vertrouw.

— Wel zeker, mijnheer, zei het ventje, hier is de chèque, kijk maar goed of het papier echt is, ik zal het wel voor u vasthouden.

De daad bij het woord voegende, hield hij de chèque met zijn kleine handen stevig vast en hield het papier voor de oogen van den juwelier, die moest erkennen, dat dit het vermiste papier was. Hij begreep, dat het hem weinig zou geven, wanneer hij vroeg hoe de knaap daaraan gekomen was, daar deze natuurlijk door anderen was gestuurd en haalde zuchtend zijn portefeuille voor den dag om den knaap de som die hij uitgelooft had uit te betalen.

Toen het ventje de tien bankbiljetten van 50 pond elk had nageteld, gaf hij den juwelier de chèque, stak het geld in zijn borstzak, nam beleefd zijn petje af en ging heen.

Een paar straten verder ging de knaap een koffiehuis binnen, waar aan een tafeltje, dat naar Engelsche gewoonte tusschen twee beschotten was ingeschoven, een paar heeren zaten te praten en te rooken, elk met een glas ale voor zich.

De knaap overhandigde aan den langste der twee, iemand met een donker uiterlijk, het zoo-even ontvangen geld en ontving toen tien pond sterling als belooning, waarmede hij heel blij was. Nogmaals zijn petje afnemend, verwijderde hij zich huppelend, om dat geld naar zijn zieke moeder te brengen.

Toen het ventje weg was, dronken de twee heeren hun bier leeg, betaalden hun vertering en vertrokken.

Buiten gekomen, richtte de langste der twee het woord tot zijn metgezel en zei:

— Kom, Charles, we gaan terug naar Brighton, het is daar veel frisscher dan hier in het bedompte en drukke Londen. Ik zou er dan ook nooit aan gedacht hebben hier weer naar toe te

gaan, als ik die advertentie van onzen goeden vriend Collgate niet in de krant had gelezen. Onze beste vriend de juwelier heeft nu een nieuwe chèque in zijn bezit, waar hij evenveel aan heeft als aan de andere.

Intusschen had Collgate, die geen geduld had het middaguur af te wachten, zijn winkel gesloten en begaf zich opnieuw op weg naar de Bank, om eindelijk zijn chèque te innen.

Maar wie beschrijft de woede en vertwijfeling van den juwelier, toen hij daar moest hooren, dat de chèque niet uitbetaald kon worden.

De kassier, die hem herkende van den vorigen dag, beschouwde hem reeds met eenig wantrouwen, hetwelk nog toenam, toen hij de chèque onder het oog kreeg, ondertekend door een persoon, die geen rekening-courant bij de Bank had.

Hij verzocht den juwelier even te wachten en kwam met den directeur terug, die hem uitnoodigde in de spreekkamer te komen.

De directeur deed de deur op slot, haalde een revolver uit zijn zak en belde vervolgens de politie op.

Collgate, die met open mond zat te kijken, begreep van dit alles niets. Gelukkig voor hem kwam inspecteur Baxter zelf; deze herkende den ongelukkigen juwelier, zoodat de directeur der Bank geen reden had om hem langer vast te houden, daar nu bleek, dat Collgate het slachtoffer was van een sluwen oplichter.

— Ik... ik... ik heb nog wel pas 500 pond sterling voor die chèque gegeven, hakkelde Collgate, wien de tranen van spijt over de wangen liepen.

— Jammer van dat geld, zei Baxter, die chèque schijnt dus niets waard te zijn.

Collgate bedacht echter spoedig, dat zijn schade gelukkig niet zoo groot was als zij had kunnen zijn, daar hij zoo verstandig was geweest de juweelen niet af te geven. Hij deelde dit aan Baxter mede, maar deze scheen daar niet erg gerust op te zijn.

— Als ik u was, mijnheer Collgate, zeide hij, dan maakte ik dat doosje maar eens vlug open, om te kijken wat er in zit.

De juwelier droeg het doosje nog steeds in zijn zak en door een bang voorgevoel gedreven, haalde hij het te voorschijn, sneed de touwtjes door en maakte het open.

Slechts één blik wierp hij er in, toen liet hij het doosje uit zijn handen vallen en zakte zonder een kík te geven als een vormeloze massa bewusteloos in elkaar.

Inspecteur Baxter raapte het gevallen doosje op en snelde vervolgens naar de telefoon om een dokter op te bellen. Terwijl men den be-

wusteloozen juwelier naar een der spreekkammers droeg, inspecteerde hij den inhoud van het doosje.

Het bevatte niets dan eenige kiezelsteentjes, terwijl op den bodem van het doosje een visitekaartje lag, waarop met potlood eenige woorden waren gekrabbeld.

Hij haalde het kaartje er uit en trad naar het licht om te lezen wat er op stond, toen inspecteur Marholm tegelijk met een geneesheer de hall van het bankgebouw binnentrad.

Baxter deelde zijn collega mede wat er gebeurd was en deze haalde de schouders op.

— Ik wil niets zeggen van den man, zei hij, maar ik vertrouw hem ook niet. Voor mij is het absoluut niet buitengesloten, dat hier de bedrieger bedrogen is.

— Hoe dat zoo? vroeg Baxter.

— Wel, antwoordde Marholm, ik voor mij zou het zoo gek niet vinden, wanneer later bleek, dat Collgate de diamanten in zijn zak heeft gestoken in plaats van in het doosje, dat hij naar Parijs moest zenden. Hij heeft vroeger dergelijke streken wel meer uitgehaald en ik vertrouw hem voor geen cent.

— Waarop grondt je die verdenking?

— Nu eenigen tijd geleden bracht ik een berucht inbreker naar het gerechtshof en deze vertelde mij, dat hij het nimmer de moeite waard had gevonden bij Collgate in te breken om de eenvoudige reden, dat hij dan even veel kans liep valsche als echte diamanten en parelen in handen te krijgen en dat dit hem te risikant was.

— Die vent verkoopt me te veel bocht, zeide hij.

Baxter hoorde dit alles met verwondering aan en het is zeer te betwijfelen of de juwelier, aan wien hij toch al een beetje het land scheen te hebben, wel erg hoog in zijn achting gestegen was.

Intusschen was deze door de zorgen van den geneesheer spoedig bijgekomen en vroeg nu onmiddellijk naar inspecteur Marholm, die dan ook weldra met inspecteur Baxter het vertrek binnentrad.

Collgate keek, bleek als een doode en met roode randjes om zijn oogleden, de beide politiemannen aan, blijkbaar niet in staat om één woord te uiten.

Inspecteur Baxter haalde het kaartje, dat hij uit het doosje had verwijderd, te voorschijn en zei:

— Het spijt me, mijnheer Collgate, dat ik u geen prettiger boodschap kan mededeelen, maar ge hebt bezoek gehad van een zeer gevaarlijk misdadiger en ge moogt van geluk spreken, dat

hij u niet voor een nog veel grooter bedrag heef bestolen. Het visitekaartje in het doosje, dat, zooals ge gezien hebt, slechts enkele kiezelsteentjes inhoudt, bevat behalve den naam van den gauwdief ook nog een paar woorden. Ik zal het u voorlezen.

Op de voorzijde staat gedrukt:

Lord Edward Lister

Londen.

Daaronder staat met potlood geschreven:

Waarde heer Collgate.

Eenige jaren geleden hebt ge me in de plaats van diamanten kiezelsteentjes in de handen gestopt, of tenminste steenen, die kunstig vervalscht waren en zeker niet meer waarde dan kiezelsteentjes hadden. Ik heb toen gezworen wraak te nemen en het is mij nu een groot genoegen u even aan deze transactie te kunnen herinneren. We zijn thans quitte.

Met bijzondere hoogachting.

John Raffles alias Gaston Durand

Bankier te Parijs.

De aanwezigen keken Collgate eens aan, die een beroerte nabij scheen. Zijn oogen puilden hem uit het hoofd, het schuim stond hem op den mond.

— Duizend pond sterling, voor hem, die dien smeerlap vindt, stootte hij er ten slotte hijgend uit.

— Ik zou maar wat zuiniger zijn met uw geld, waarde heer, zei Baxter ironisch lachend.

We zullen hem wel zoeken ook zonder uw aanbod, maar ik vrees dat het nog wel eenigen tijd zal duren eer we hem hebben. Maar weet U wel zeker, dat die Raffles u bestolen heeft? Als het waar is wat hij zegt, dan...

Collgate liet den politiemann niet uitspreken, hij schuimbekte van woede en het liefst zou hij den inspecteur een vuistslag hebben gegeven. Hij bedacht zich echter bijtijds en hakkelde:

— Ik.... ik.... heb hem dit keer steenen gegeven, die echt waren.

Juist, dus den vorigen keer niet? vroeg Baxter met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

Collgate werd bleek van schrik. Hij bemerkte dat hij zich leelijk versproken had en wist niet wat hij daarop moest antwoorden.

— Lat me met rust, bracht hij er eindelijk met moeite uit. Ik wil met het heele geval niets meer te maken hebben.

Baxter gaf Marholm een teeken, dat hij er niet verder over spreken moest en deze begaf zich naar de deur, maar nauwelijks had hij een paar stappen in den corridor gedaan of een woest geschreeuw werd gehoord.

Baxter snelde naar de deur en rukte die open om te zien wat er gebeurde.

Een zonderling tooneel trof zijn oog.

Inspecteur Marholm had een neger te pakken, die zich trachtte los te worstelen.

Baxter kwam zijn collega te hulp en maakte aanstalten om den neger de handboeien aan te doen.

Maar op dat oogenblik uitte Collgate een woesten gil. Hij had in den zwarte zijn ontvluchten knecht herkend, die ongetwijfeld gekomen was om te trachten de gestolen chèque te innen.

De juwelier vloog op den neger af om hem bij de keel te grijpen.

Hierdoor trok hij Baxter achteruit, stootte tegen Marholm, die de grootste moeite had dien sterken zwarte man te houden, aan, waardoor de neger vrij kwam.

Deze diende zijn gewezen patroon toen zoo'n vuistslag toe, dat de man achterover op den grond tolde en Baxter in zijn val meesleepte.

Toen sprong de neger op, rende met een vaartje Marholm, die daarop niet verdacht was, onderste boven en snelde zoo vlug zijn voeten hem konden dragen de straat op, waar hij wel dra tusschen de menigte was verdwenen.

Terwijl dit alles gebeurde en de drie mannen op den marmeren vloer van de bank lagen te spartelen, ontbrak het niet aan gelach van de omstanders, die toegesneld waren. Daarbij scholden de gevallen elkander stevig uit, daar elk dacht dat een der anderen de schuld van dat alles was, zoodat er een vreeselijk lawaai en groote verwarring heerschte.

De deuren waren open gebleven en ook op straat werd de noodige aandacht aan het relletje gewijd.

Aan den overkant voor de groote venster-ruiten van een café, zaten twee heeren met aandacht naar het drukke gedoe te kijken.

Zij waren vol belangstelling voor hetgeen daar voorviel, maar toen Brand zag, dat er eenige politie-agenten toesnelden, nadat een der mannen op zijn fluitje had geblazen, stootte hij zijn vriend aan en zei:

— Zeg, Edward, zouden we maar niet liever heengaan? Ik denk dat er politie-inspecteurs bij zijn en...

— Neen, beste jongen, antwoordde Raffles, ik denk er niet aan weg te gaan, ik vind zoo iets machtig interessant en daarbij jij zegt, dat

je gelooft dat hier detectives zijn, maar ik weet het zeker. Ik herken heel duidelijk onze beide boezemvrienden Baxter en Marholm. Die Baxter wordt waarachtig hoe langer hoe dikker, ik zal hem heusch weer eens duchtig aan het werk moeten zetten, anders groeit hij nog dicht.

— Ga nu mee, drong Brand bij hem aan.

Maar Raffles bleef met belangstelling naar buiten kijken.

— Daar zie ik waarachtig onzen vriend Collgate ook! riep Raffles uit en het scheelde weinig of hij had van louter plezier tegen de ruiten getikt om hun aandacht te trekken.

Raffles begreep, dat dit de aardigheid wel een beetje te ver drijven zou en bepaalde zich er toe met belangstelling te blijven kijken, tot ergernis van Charles Brand, die niet erg op zijn gemak was.

Intusschen bedaarde het relletje en de menschen gingen uiteen. Collgate waarschijnlijk naar zijn huis en Marholm naar de Yard. Alleen Baxter bleef nog even met een der bankbeambten staan praten en stapte toen regelrecht op het café toe.

Brand schrok hiervan zoo, dat hij een hevigen ruk gaf aan den arm van zijn vriend.

— Zeg, Charles, een beetje zachter is ook goed, het lijkt wel of je mijn arm uit het lid wil trekken. Wat is er aan de hand?

— Ik geloof, dat inspecteur Baxter hier binnenkomt, fluisterde hij.

— Da's best mogelijk, beste jongen, zei Raffles, en wat zou dat? De man zal honger hebben gekregen van dat geworstel hier tegenover en zal wat gaan eten. Ik kan hem geen ongelijk geven.

— Laten we weggaan, nu het nog tijd is, drong Brand bij Raffles aan.

Maar op hetzelfde oogenblik trad Baxter reeds binnen en Brand zweeg, terwijl hij van zenuwachtigheid op zijn stoel zat te trillen.

Baxter was niet alleen; hij was vergezeld van een heer en beiden gingen aan een tafeltje in hun nabijheid zitten.

Dit scheen Raffles in het minst niet te hinderen. Hij stak een sigaret op en begon op luiden toon een anecdote te vertellen. Onderwijl gaf hij zijn vriend te verstaan, dat deze kalmweg vertrekken en op den hoek in een sigarenwinkel op hem wachten moest.

Brand trok zijn overjas aan en voelde dat zijn knieën van spanning trilden, hij hield zich echter goed en vertrok na een schuin oogje op den detective en diens metgezel te hebben geworpen. Hij zag daarbij hoe eerstgenoemde strak keek naar den hoek waar Raffles zat, die echter volmaakt rustig bleef doorrooken.

Toen Brand vertrokken was verkende Raffles den omtrek. Hij had ook gezien, dat Baxter naar hem keek en waarschijnlijk herkend had. Hij twijfelde echter nog maar die twijfel werd zekerheid, toen hij zag hoe de detective zijn metgezel een paar woorden toefluisterde, vervolgens opstond, naar de leestafel ging, deed alsof hij een tijdschrift uitzocht toen plotseling naar de deur toeliep en haastig vertrok.

Raffles begreep, dat hij geen oogenblik te verliezen had, want het stond voor hem vast, dat Baxter zijn metgezel opgedragen had, te zorgen, dat hij het café niet verliet, terwijl hij zelf hulp ging halen.

Zijn besluit was snel genomen. Hij begaf zich naar een deur, waarop stond heerentoilet. Het geluk was hem gunstig. Boven in den wand was een raampje aangebracht van ongeveer 60 c.M. breedte. In no time was hij op de aardewerk waschtafel geklommen en had hij zich door het raampje gewerkt. Het kwam uit op een binnenplaats en het eerste wat hij deed was zijn hoofd stooten tegen een ijzeren uitsteeksel. Opkijkend, zag hij dat het de ijzeren brandladder was. Terwijl hij zijn hoofd wreef van de pijn klemde hij zich aan de onderste sport vast, werkte zich omhoog en klom vervolgens snel naar boven.

Binnen een paar minuten had hij het platte dak bereikt en zag nu dat dit zich uitstrekke over een heele rij gebouwen tot aan den hoek der straat toe. Hij liep vlug naar het einde, zag daar een luik openstaan en zonder zich een oogenblik te bedenken, was hij daar in gesprongen en daalde hij de houten trap, die onder het luik was aangebracht af. Terwijl hij dit deed bedacht hij, dat hij geen hoed op had, daarom luisterde hij en passant aan alle deuren en toen hij geen teekenen van leven waarnam, opende hij er voorzichtig een, zag aan den muur een kapstok, waaraan verschillende hoofddeksels hingen, zocht een pet uit, die hem paste en liep toen doodbedaard naar beneden en de straat op.

Hij hoefde niet ver te loopen, want de sigarenwinkel, dien hij Brand had aangewezen, was vlak bij en hij trad binnen. Hij liet zijn sigarettenkoker vullen en vroeg den winkelier naar Brand wiens uiterlijk hij voor hem beschreef.

De winkelier deelde hem mede, dat er zooeven wel een persoon was geweest, die op de beschrijving geleek, doch dat deze weg was gegaan, toen er op straat geroepen werd, dat de politie er eindelijk in geslaagd zou zijn Raffles in een café te ontdekken en dat hij nu zonder twijfel spoedig zou worden gearresteerd.

Raffles lachte witjes, bedankte den winkelier voor zijn mededeeling en ging heen.

Even verder trad hij een publiek telefoonstation binnen en belde James, zijn chauffeur op, gaf hem het adres waar hij zich bevond en wachtte tot zijn trouwe dienaar hem met een zijner automobielen zou komen halen.

Terwijl hij stond te wachten keek hij naar buiten en nu zag hij inspecteur Baxter met een zestal agenten in burgerkleeding in een taxi zitten. Zij reden in de richting van het café en het kostte Raffles weinig moeite zich voor te stellen wat de waardige politiemans uitvoeren en welk gezicht hij trekken zou, wanneer hij bemerkte, dat hij wederom even te laat gekomen was.

Even daarna hield een fraaie limousine van Raffles voor het telefoonbureau stil. Henderson met wien we reeds in de eerste bladzijden hebben kennis gemaakt, hield gediensstig het portier open, Raffles stapte in en gaf den reus het adres: Miss Else Walton, St. Georgestreet.

Even voor hij daar aankwam, liet hij de auto stoppen, steeg uit, gaf Henderson bevel terug te keeren en begaf zich te voet naar een huis, dat zoowat in het midden der straat was gelegen.

Hij belde op een bijzondere wijze aan en de deur werd bijna oogenblikkelijk geopend. Maar nauwelijks was deze weer achter hem dicht gevallen, of een bedelaar, die Raffles in de schaduw van een portiek niet had opgemerkt, kwam te voorschijn, gaf een teeken naar de overzijde en weldra stonden eenige mannen bij elkaar te kijken naar het huis, dat Raffles zooeven betreden had.

Onder die mannen bevond zich inspecteur Marholm. Deze wist namelijk, dat de Gentleman-Inbreker bij vroegere gelegenheden hier dikwijls was geweest en was hierheen gegaan in de hoop dat hij hem zou zien, waarna hij zou trachten hem gevangen te nemen.

Miss Walton was een meisje, dat groote verplichtingen had aan Raffles, die haar eens van groot levensgevaar had gered. Zij was hem hier zeer dankbaar voor en was bereid op haar beurt haar leven voor hem te wagen, indien dit noodig mocht zijn. Raffles was haar ook zeer genegen en indien hij niet zijn vaste denkbeelden had over het huwelijk, dan zou het volstrekt niet onmogelijk zijn geweest, dat die twee nog eens een paar waren geworden.

Raffles bezocht haar echter dikwijls, daar hij graag met het aardige, levendige jonge meisje babbelde. Hij wilde juist een afspraak maken om een tochtje per motorboot met haar te maken, maar nauwelijks had hij eenige schreden in het vertrek gedaan, waar zij zich bevond of zij kwam naar hem toe met een angstige uit-

drukking in haar oogen en de vingers op haar lippen.

— Ssst! zeide zij met bevende stem, spreek niet! Het huis is omringd door detectives, die reeds langs op den loer liggen om u te arresteerden.

Nauwelijks had zij dit gezegd of er werd gebeld.

— Dat zal Charles zijn, zei Raffles, terwijl hij naar de huisdeur liep.

Het jonge meisje hield hem echter tegen, wat maar goed was ook, want tegelijkertijd hoorden zij een dreigende stem door de brievenbus roepen, dat er onmiddellijk moest worden opgedaan.

Nu schrok Raffles toch even. Niet dat hij bang was, maar hij dacht aan de moeilijkheden, waarin Else Walton kon komen. Hij keek tersluiks even door het venster, doch trok zijn hoofd onmiddellijk terug, toen hij zag, dat het op straat vol stond met agenten in burgerkleding en in uniform.

Even beraadslaagde hij met zich zelf wat te doen. Hij keek uit verschillende ramen en mat met zijn oogen den afstand, die hem van den beganen grond scheidde. Miss Walton zag dit, sloeg hare armen om zijn hals en fluisterde hem hartstochtelijk toe, dat zij nimmer zou toelaten, dat hij naar beneden sprong, daar dit een zekere dood voor hem zou beteekenen.

Raffles scheen dit zelf ook in te zien, want hij wendde zich om, stelde het meisje gerust en begaf zich naar de achterzijde van het huis. Hier kwam hij aan de keuken, waar hij binnentrad. Het keukenvenster keek uit op een achtermuur van een ander huis, dat in een dwarsstraat gelegen was, waar zich nog geen detectives bevonden.

Intusschen werd het beneden aan de trap ruwoerig. De politie-agenten hadden, toen zij zagen dat de deur niet geopend werd, een dreigende houding aangenomen en beukten met hun vuisten tegen het paneel. Zij zagen echter in, dat dit niet veel gaf en weldra hoorde men nu, dat er stokken, ja zelfs een bijl gehaald was om de voordeur in te slaan. Hol klonken de slagen door het geheele huis.

Else Walton sprongen de tranen in de oogen. Zij dacht niet aan zich zelf, maar aan het leven van haar vriend, die heel kalm bleef en haar lachend aanzag.

Hij wenkte haar en wees op een deur naast het keukenvenster.

— Waar komt die deur op uit? vroeg hij.

— Op een balkon, luidde het antwoord.

Zonder verder een woord te spreken opende hij de deur en keek naar buiten. Inderdaad was

daar een balkon aangebracht. Raffles ging daarop staan en zag nu, dat een waschlijn van het eene huis naar het andere gespannen was. Het touw was, dit constateerde hij onmiddellijk, dun maar zeer sterk en zou zeker zijn gewicht wel kunnen dragen. Het grootste gevaar lag in de bevestiging. Hij onderzocht de krammen in den muur en kwam tot de ontdekking, dat deze met houten klossen in den muur waren bevestigd en zeer vast zaten.

Hij besloot een stout plan te wagen. Hij gaf het jonge meisje een zakmes en fluisterde haar een paar woorden in het oor. Op hetzelfde oogenblik vloog de huisdeur aan splinters en beiden hoorden hoe de politie-agenten de trap opstormden.

Raffles bleef echter kalm; hij nam de hand van het jonge meisje, drukte er galant een kus op en stapte over de ijzeren balkonleuning. Toen nam hij het touw tusschen zijn handen en slingerde zich naar voren.

Op hetzelfde oogenblik werd de kamerdeur geopend en stormden eenige agenten naar binnen. In één oogopslag zagen zij wat er gebeurde en vlogen naar het balkon.

Te laat echter. Het jonge meisje had voor hun oogen het touw doorgesneden en Raffles tuimelde in de diepte.

Wie echter meenen zou, dat hij zijn nek brak kende Raffles niet. Hij had vooruit zijn berekeningen gemaakt en deze kwamen precies zoo uit als hij gedacht had.

Daar hij zich aan het touw vasthield, vloog hij met groote vaart naar den muur van het huis aan de overzijde. Vóór hij daarmede echter in aanraking kwam, strekte hij zijn been uit en zette zich weer af.

De kracht van den schok werd hierdoor gebroken en nog vóór de verbaasde politiemannen goed begrepen wat er gebeurde, had hij zich snel langs het touw naar beneden laten zakken en stond hij op straat, vóór iemand het wist. Het volgende oogenblik was hij om den hoek verdwenen.

De woede der detectives kende geen grenzen en zij deden het jonge meisje ernstige verwijten, dat zij hun prooi had laten ontsnappen. Zij trok zich daar echter niet veel van aan en verzocht de politiemannen op dringenden toon haar huis te verlaten, daar hun tegenwoordigheid nu zeker geen nut meer had.

Zij voldeden hieraan onmiddellijk, want volgens de Engelsche wet kon het meisje voor de ontvluchting niet aansprakelijk worden gesteld.

Raffles echter had toch één domheid begaan.

Voor hij den sprong waagde had hij het jonge meisje toegeroepen de kolommen van de Times

goed door te zien, daar hij haar wilde mededeelen waar hij zich bevond.

Dit had een der politiemannen gehoord, die dat bericht getrouw overbracht aan Marholm, en deze besloot er zijn voordeel mede te doen.

Een half uurtje later werd er weder aan de voordeur van het huis van Miss Walton gebeld. Het was Charles Brand, die het gewaagd had zich hierheen te begeven om naar zijn vriend te informeeren, maar nu van een somber voor gevoel werd vervuld, toen hij zag hoe ernstig

de deur door de bijslagen der politiemannen was beschadigd.

Hij herademde echter toen hij van Miss Walton de ware toedracht der zaak vernam en hij genoot zóó van het koene waagstuk van Raffles, dat hij haar het avontuur in alle kleuren en geuren liet vertellen.

Toen nam hij afscheid van het meisje en besloot, zoo spoedig de omstandigheden dit toelieten, zich bij zijn vriend te voegen.

HOOFDSTUK III.

DE ONTVOERING.

In een zeer nauw zijstraatje van de beruchte buurt Whitechapel stond een armoedig verfloos huis, waarvan een der vensters flauw verlicht was. Het was er donker en vuil en niemand, die niet goed met deze buurt bekend was, zou zich gaarne in dit doolhof van straatjes en steegjes wagen.

Toch kwamen er een paar mannen het straat-

je in en te oordeelen naar de kalme en zekere wijze van loopen van het tweetal kon men vermoeden dat zij hier geen onbekenden waren.

Voor het verfloos huis hielden zij stil en klopten aan de deur.

Het duurde eenigen tijd voor zij open gedaan werden, maar eindelijk klonk eenig gestommel achter de deur, een ketting knarste en een ma-

ger hoofd werd gedeeltelijk zichtbaar om te zien wie daar zoo laat was.

Dit duurde maar kort want het volgende oogenblik ging de deur wat wijder open en de twee mannen slopen onhoorbaar binnen.

De magere gestalte ging hen voor de trap op en liet hen in een fatsoenlijk, ofschoon karig gemeubelde kamer.

Hij zette twee stoelen neer, draaide de oude petroleumlamp wat hooger en nu kon men zien wie de bezoekers waren.

Het waren de politie-inspecteurs Baxter en Marholm.

— Waarmede kan ik de heeren van dienst zijn? vroeg de magere man.

— Dat zullen wij u zeggen. Mr. Fox, zei Baxter, terwijl hij wat dichterbij schoof en zijn stem tot een gefluister liet dalen: Het gaat om Raffles.

De lange, magere man liet een langgerekt gefluit hooren en schudde het hoofd.

— Daar waag ik me liever niet aan, waarde heer Baxter, zei hij. Met dat heerschap hebben we al zoo vaak onzen neus gestooten, dat ik mijn tijd en krachten er maar liever niet aan waag. Bovendien wil het mij voorkomen, dat u zelf wel moeite genoeg zult hebben gedaan en dat ge, nu uw middelen uitgeput zijn, er mij mee wilt opscheppen. Als de heeren inspecteurs geen raad meer weten komen zij bij particuliere detectives, eerder niet.

— Nu, nu, zei Baxter op kalmeerenden toon, wordt maar niet boos, waarde Fox, we hebben toch al menigmaal van uw diensten gebruik gemaakt en heel vaak met goeden afloop. Ge hebt al menig misdadiger netjes achter de tralies gewerkt. Waarom zoudt ge het dan ook niet eens met dien aartsschelm Raffles probeeren?

De magere man schudde echter het hoofd en zei:

— Neen, merci, waarde heer Baxter, dat doe ik liever niet. Bovendien weet ik heelemaal niet waar de vent uithangt en hij is zoo gemakkelijk te vangen als een aal bij zijn staart.

— Maar als ik u nu eens absoluut zekere aanwijzingen geef? zei Baxter.

Fox haalde de schouders op en scheen er niet veel vertrouwen in te hebben.

Baxter haalde nu zijn portefeuille te voorschijn en daaruit een klein stukje papier, dat hij voor Fox op tafel legde.

Het was een krantuitknipsel uit de Times.

— Kijk eens zei hij tot Fox, die een grooten hoornen bril te voorschijn haalde, zoodat hij veel op een uil gelek, kijk, zie je wel wat daar staat? Else! Morgenavond acht uur voor het Majestic-theater. J. R.

Fox las de woorden een paar maal aandachtig over en gaf het papiertje toen terug.

Baxter keek hem met vragenden blik aan.

— Wat denk je daarvan? vroeg hij, zou dat geen mooie kans zijn om het eens te probeeren?

— Ongetwijfeld, hernam de lange, magere man, maar waarom probeeren jullie het zelf niet? Waarom moet ik bijspringen?

— Nu, om de eenvoudige reden, dat ik denk dat hij al onze mannetjes kent, zoodat, wanneer hij een van allen ziet, zich niet bloot zal geven.

Maar zou je dan denken, dat hij mij niet kende? vroeg Fox. Hij kent mij net zoo goed als jullie en een vermomming behoeft ik niet aan te doen, want daar kijkt hij, geloof ik, dwars door heen.

— Maar wat moeten we dan doen? vroeg Baxter op klagenden toon. De kans is toch te mooi om ongebruikt voorbij te laten gaan.

— Er is, voor zoover ik kan nagaan maar één middel, zei Fox tenslotte.

— En dat is? vroegen beide politiemannen tegelijk.

— Heel eenyoudig! We ontvoeren Miss Walton, die natuurlijk met Else wordt bedoeld en mijn kop er af als hij haar niet zal trachten te bevrijden. Als we het slim aanpakken, vliegt hij er zoo goed als zeker in.

— Maar dat is een strafbaar feit, wierp Baxter tegen.

— Zeker, vriend Baxter, zei Fox, maar bij Raffles kunnen we zoo nauw niet kijken. Als we tot iets dergelijks onze toevlucht niet nemen, krijgen we hem nooit, daar is hij veel te slim voor. Hij kent de Engelsche wet natuurlijk op zijn duimpje en rekt er vast niet op, dat we dat durven doen.

— Nu, dan moesten we het maar eens probeeren, zei Baxter, terwijl hij opstond om afscheid te nemen.

Den volgenden avond om zeven uur verscheen er een groote gesloten auto voor het groote portiek van het Majestic-theater en bleef daar staan. Het was op dat uur nog niet druk, zoodat maar weinig voorbijgangers den wagen opmerkten.

De chauffeur was een groote man, die in een aantal jassen was gewikkeld, zoodat hij veel dikker leek dan hij in werkelijkheid was, terwijl in den wagen Fox zat, doch een geheel ander uiterlijk vertoonde dan gisteren. Hij had zich keurig geschoren, een zwarte pruik opgezet en netjes in het zwart gekleed. Ook had hij een hoogen hoed op, zoodat men hem in het donker en op eenigen afstand wel voor Raffles had kunnen houden.

Aldus vermomd wachtte hij kalm de komende dingen af.

Tegen acht uur begon het druk te worden, zoodat Fox zijn oogen goed den kost moest geven. Het duurde dan ook niet lang of hij zag Else Walton onder de menigte aankomen. Zij was smaakvol gekleed en keek rond alsof zij iemand verwachtte. De auto reed nu wat dichterbij tot vlak bij een politie-agent, die daar op post stond.

Fox opende nu het portier trad half uit den wagen te voorschijn en wenkte het meisje, dat dadelijk op hem toetrad. Zij zat in den wagen voor zij het wist, en hoorde hoe den chauffeur werd toegeroepen: Naar huis, Whitechapel!

Wat er verder in de auto gebeurde was onbekend, want de wagen reed onmiddellijk pijlsnel weg.

Nu kwam inspecteur Baxter, die alles van uit een portiek had gadeslagen, te voorschijn en wenkte naar de overzijde, waar Marholm stond.

De twee inspecteurs bleven even staan en letten niet op den politieagent, die langzaam kwam aangeslenterd, zooals de gewoonte van politie-agenten is.

Toen hij de inspecteurs genaderd was en zag wie zij waren, salueerde hij, door de hand aan den helm te brengen.

De inspecteurs gaven een knikje terug en zetten hun gesprek voort.

— Dat belooft iets, zei Baxter.

— Dat geloof ik ook, zei Marholm, het zal nu niet lang meer duren of de vogel is geknipt.

— Waar brengt Fox haar naar toe? vroeg Baxter.

— Naar zijn huis, waar zij voorloopig blijft. Als Raffles bewijzen geeft, dat hij haar op het spoor is, zullen we wel verder zien, maar voor eerst is zij daar veilig.

— Wanneer gaan we eens kijken? vroeg Baxter weer.

— Niet vóór de schouwburg afgelopen is, zei Marholm. We hebben Raffles wel niet gezien, maar het zou toch best kunen, dat hij vermomd naar binnen is gegaan. Wie weet kunnen we hem wel zoo knippen, dan kunnen we Miss Walton direct vrijlaten, want ik vind het toch erg onplezierig, een onschuldig meisje te moeten gevangen houden.

— Dat vind ik ook, zei de ander en de beide mannen gingen uiteen, waarschijnlijk om zich wederom te gaan verschuilen.

De politie-agent verwijderde zich met langzamen tred, liep de straat uit en was toen plotseling als het ware door de duisternis verzwolgen. Even daarna reed een groote limousine

een dwarsstraat uit en sloeg de richting naar Whitechapel in.

In de auto speelde zich een zonderling tooneel af.

Zonder door iemand gezien te worden, was de politie-agent den wagen binnengeslopen, had het portier zacht dichtgetrokken en was op de kussens gaan zitten. Toen reed de auto weg. De bobby trok de gordijntjes voor de ruiten neer en zette zijn helm af. Vervolgens deed hij zijn witte handschoenen uit, trok zijn jas uit, rukte een klein zwart snorretje van zijn bovenlip en was nu plots Raffles geworden. Hij trok snel een andere jas aan, zette zijn hoed op en drukte op een belletje, dat een sein was voor Henderson, die den wagen bestuurde.

Raffles had zich als politie-agent vermomd en was zodoende te weten gekomen, waar de politie-inspecteurs, die hij reeds lang gezien had, toen zij zich voor het theater verscholen, het meisje hadden heengebracht.

Intusschen was de wagen een zijstraat ingereeden, draaide toen nog een hoek om en bevond zich nu in een nauw zijstraatje, waarop de tuinen uitkwamen van de huizen in Cromwellstreet.

Henderson liet den wagen stilhouden voor den tuin van Raffles, het tuinpoortje ging open en Charles Brand, die zijn vriend reeds geruimen tijd met ongeduld verwachtte, sprong in de auto, die zich onmiddellijk weer in beweging zette en nu regelrecht naar Whitechapel stooft.

Bij Aldgate liet Raffles de auto stilhouden, gaf James bevel te blijven wachten en begaf zich met Brand naar het huis van Fox, dat hij zonder moeite vond.

Het was stikdonker in de straat en geen enkel venster van het hooge, sombere huis was verlicht.

— Ik zie volstrekt geen licht, fluisterde Brand zijn vriend in het oor, weet je wel zeker, dat het hier is?

— Geen twijfel aan, antwoordde Raffles, daar kan ik mij niet in vergissen. We zullen eens zien of we het van den achterkant te zien kunnen krijgen.

Zij gingen een dwarsstraat in, toen nog een en nog een, maar hoe zij ook zochten, zij kregen het huis niet van achteren te zien.

— Ik denk, dat de tuinen van die huizen onmiddellijk grenzen aan de binnenplaatsen of tuinen van de daarachter liggende straat, zei Raffles, terwijl hij stil bleef staan om na te denken.

Hij liep een paar passen verder de straat in en bleef toen plotseling opnieuw staan, terwijl hij zijn vriend wenkte om naderbij te komen.

— Kijk, zeide hij, terwijl hij op een leeg huis wees, dat komt ons prachtig te pas, nu weet ik wat ik doen moet, wacht maar even.

Uit zijn binnenzak haalde hij een klein en nietig uitzien instrumentje en ging daarmee de stoep van het leeg huis op.

Nu toonde Raffles inderdaad, dat hij een volleerd inbreker was, want in het pikkedonker en zonder ook maar het minste geluid te maken, had hij in twee tellen het slot teruggeschoven en de deur geopend.

Brand liep nu ook de stoep op en als twee schaduwen gleden de mannen naar binnen en sloten de deur zachtjes achter zich dicht.

Raffles bleef even staan om het kleine, door hem zelf uitgevonden en vervaardigde instrumentje op te bergen, terwijl Brand in dien tijd een elektrische lantaarn uit zijn zak haalde en het lampje deed ontgloeien.

Maar nu ontviel Raffles bijna een vloek. Hij sloeg Brand de lantaarn uit de hand hem toevoegende:

— Doe als de weerlicht dat ding uit, Charles. Vergeet niet dat het huis onbewoond is. Als een of andere voorbijganger op straat ziet dat hier binnen licht brandt, maakt hij alarm en dan zijn we naar de haaien.

Brand kreeg in het donker een hoofd als vuur, zoo schaamde hij zich voor deze domme streek.

Op den tast ging het nu voorwaarts. Eerst gingen zij een tochtdeur door en kwamen toen in een gang, die zij ten einde liepen. Het toeval was hen gunstig, want een frissche luchtstroom kwam hen tegemoet, waaruit Raffles afleidde, dat hij de tuinzijde naderde.

Dit was inderdaad het geval. Zij kwamen in de keuken en door een gebroken ruit woei de avondwind naar binnen.

— Dat treft prachtig, Charles, zei Raffles tot zijn vriend, die, om hem in het duister niet kwijt te raken, de slippers van zijn jas vasthield.

— We kunnen na gemakkelijk naar buiten komen; het bespaart ons de moeite om een ruit uit te snijden.

Raffles stak voorzichtig zijn hand door de gebroken ruit, schoof aan de buitenzijde de knippen van de deur en trad naar buiten.

Zacht knerpte het kiezel onder zijn voeten.

Hij legde den vinger op zijn lippen om Brand te beduiden vooral zachtjes en voorzichtig te loopen.

Weldra kwamen zij aan een schutting. Raffles gaf Brand een teeken, dat hij hem helpen moest en weldra zat hij schrijlings op de niet zeer hoge schutting. Nu hielp hij Brand er ook op

klauteren en met een zacht sprongetje stonden zij weer op het kiezel van den volgenden tuin.

— De volgende schutting moeten we ook nog over, Charles, zei Raffles en gaf den weg aan.

Plotseling echter hoorde Brand zijn vriend een uitroep slaken, terwijl meteen daar bovenop een vreeselijk gefladder werd gehoord.

Raffles was tegen een duivenhok opgelopen en had zijn hoofd gestooten, hetgeen hem een zachten kreet van pijn ontlokke, maar wat erger was, de duiven waren in hun nachtrust gestoord en vlogen nu angstig fladderend om het hok.

Haastige schreden klonken van het inwendige van het huis en de beide vrienden hadden nauwelijks tijd zich achter een paar struiken te verbergen, toen de keukendeur van dat huis werd geopend en den stroom licht op het tuinpad viel.

— Wat is er, Jan? hoorden de beide vrienden een hooge vrouwenstem gillen, doe de deur toch dicht, het tocht verschrikkelijk! Moet ik nog erger verkouden worden?

— Ach wat jij! riep een knorrige mannenstem terug. Jij altijd met je eeuwige verkoutheid. Ik dacht werkelijk, dat er duivendieven in den tuin waren, licht me eens even bij.

— Doe dan eerst de deur dicht, als je niet wilt hebben, dat ze me morgen naar het kerkhof moeten dragen, gilde de vrouw terug.

Raffles en Brand van wie de laatste op zijn knieën stond te trillen, hoorde de deur dichtklappen van welke gelegenheid Raffles gebruik maakte om op de schutting te wippen. Hij hielp vliegensvlug Brand er ook op klimmen en juist toen zij zich aan den anderen kant lieten zakken, ging de deur van het huis weer open en kwam de man van zooeven met een lampje te voorschijn om te kijken naar de duivendieven, die hij echter niet kon vinden.

— Zie je nu wel, dat het verbeelding van je was?! hoorden zij de vrouwenstem nog eens krijschen, daarna verwijderde zich het licht, bromde een mannenstem nog wat na en viel ten slotte de deur weer dicht.

De rust keerde weer en de beide vrienden haalden verlicht adem.

— Waar zijn we hier? fluisterde Brand, die niet erg op zijn gemak was.

— In den tuin van Fox, antwoordde Raffles, nu opgepast. Voorzichtig naar de tuindeur.

Alle vensters van het huis waren in duister gehuld en natuurlijk was de tuindeur gesloten. Het leek wel of de plek uitgestorven was.

Raffles liet zich door de stilte, die heerschte, niet misleiden en bleef zoo voorzichtig mogelijk. Wanneer hij sprak fluisterde hij bijna onhoor-

baar en elke beweging die hij maakte, was behoedzaam.

Het kleine instrumentje uit den vestzak werd weer voor den dag gehaald, in het slot gestoken en na eenige seconden hoorde Brand een kort, droog geklikklak, waaruit hij afleidde, dat de schoot van het slot teruggesprongen was.

Maar de deur ging niet open.

Raffles siste tusschen zijn tanden een verwensching.

— De schurken hebben er aan den binnenkant den grendel voorgeschoven, zei hij.

Hij bleef even nadenkend staan en scheen plotseling een besluit te hebben genomen.

Uit een zijner binnenzakken haalde hij een voorwerp, dat veel op een droge batterij geleek. Hij bevestigde aan de polen twee geïsoleerde koperdraden en de uiteinden daarvan aan een instrumentje, dat in het duister als goud blonk.

Vervolgens haakte hij zijn dasspeld uit zijn das en schoof die in het blinkende voorwerp.

Opnieuw naderde hij de deur.

Eensklaps kwam Brand de geur van schroeiend hout in den neus en even daarna hoorde hij iets op den grond vallen. Hij bukte zich, raapte het voorwerp op en bemerkte dat het een schijf van een of andere stof was. Wat het precies was kon hij niet te weten komen, daar het stikdonker was en hij zijn zaklantaarn niet durfde te gebruiken.

Het volgende oogenblik week te tuindeur naar binnen open en stonden de twee vrienden in een donkere gang. Het was hier zoo mogelijk nog donkerder dan buiten, zoodat Brand wel even gebruik moest maken van zijn lantaarn om zich te kunnen oriënteeren.

In een oogwenk had Raffles de situatie opgenomen. De gang was ongeveer zes meter lang en aan het einde zag hij een trap, die naar de hooger gelegen étage voerde. Hij luisterde even en hoorde een onbestemd, zwak geluid van boven komen. Op zijn instinct vertrouwend besloot hij naar boven te gaan.

Brand volgde hem. Deze had in het korte oogenblik, dat het lampje gegloeid had, gezien, dat de schijf, die hij in de hand hield, niets anders was dan hetgeen hij ook werkelijk gedacht had, namelijk een houten schijf, die Raffles eenvoudig in een paar minuten tijd uit de deur had gebrand. Hij was zoo gelukkig geweest precies de plek te treffen, waarachter zich de grendel bevond en met zijn slanken wijsvinger in het gemaakte gat peuterend, was het hem zonder al te veel moeite gelukt den grendel voorzichtig en onhoorbaar weg te schuiven.

Stap voor stap gingen de vrienden geruisch-

loos naar boven. Hoe hooger zij kwamen, hoe duidelijker zij het geluid, dat zij beneden reeds waargenomen hadden, hoorden. Weldra bleek het hun, dat het een menschelijke stem was, een vrouwenstem, die zacht weeklaagde en huilde.

Raffles luisterde even ingespannen en meende toen de stem van Else Walton te hooren.

— De ellendelingen, om een weerlooze vrouw op te sluiten! — kon hij niet nalaten tusschen zijn tanden te sissen. Als ze haar kwaad hebben gedaan, zullen ze er voor boeten.

Op den tast ging het weer verder en weldra stonden zij voor een deur waaronder heel flauw een smalle streep licht scheen.

Raffles legde zijn oor tegen de sponning en hij hoorde nu duidelijk hoe iemand in het vertrek heen en weer liep. Nu eens waren de voetstappen dichtbij, dan weer ver af. Hij besloot een stoute poging te wagen.

Hij klemde de tanden opeen, kromp zijn lichaam als een gespannen veer in elkaar en rukte de deur op een oogenblik, dat hij de voetstappen het verst van zich verwijderd hoorde, open en snelde naar binnen.

Midden in de kamer hing aan het plafond een oude petroleumlamp en bij het licht daarvan zag hij een lange, magere gestalte bij het venster staan.

Reeds strekte de gestalte zijn handen naar het venster uit als wilde hij dat openen, toen Raffles, gevolgd door Brand op den man toesprong, hem naar de keel vloog en op den vloer slingerde.

Dat alles ging zoo snel in zijn werk, dat Fox, want hij was het, die zich in het vertrek bevond, geen gelegenheid had zelfs maar een kreet te uiten. En toen hij op den grond lag, kreeg hij ook geen kans meer daartoe, want in een ommezien was hij met een sterk, dun koord gebonden, terwijl hem een prop in den mond werd geduwd.

Raffles, die geen ruwen aard had, zag op een ouden divan een kussen liggen, dat hij onder het hoofd van den detective schoof, waarschijnlijk uit medelijden met zijn jaren, want Fox was zoo jong niet meer.

Toen dit gebeurd was, gingen Raffles en Brand op onderzoek uit en het duurde niet lang of zij vonden in een aangrenzende kamer Else Walton op den grond liggen, eveneens met touwen gebonden. Zij lag in een zeer ongemakkelijke houding, zonder dat men zelfs de moeite had gedaan haar lot wat dragelijker te maken. Zij was van pijn en ellende uitgeput en kon nog maar zacht weenen en jammeren.

Toen Raffles binnenkwam, herkende zij hem

niet onmiddellijk en waarschijnlijk denkende, dat haar belagers binnenkwamen om haar opnieuw uit te hooren, kromp zij van schrik in elkaar.

Raffles snelde op haar toe, nam haar hoofd in zijn armen en voegde haar allerlei lieve woordjes toe, terwijl Brand zich haastte de koorden, die diepe striemen op haar zachte huid achterlieten, los te snijden.

Raffles droeg haar nu naar het andere vertrek, waar hij haar op den divan legde en het meisje zoo goed mogelijk troostte.

Hij keek rond naar een kussen, dat hij haar onder het hoofd kon leggen, doch er geen meer ziende, trad hij op Fox toe en rukte hem zoo haastig het kussen, dat hij hem zoeven gegeven had, onder het hoofd vandaan, dat dit met een stevigen bons tegen den grond stootte.

Raffles hoorde het, glimlachte en kon niet nalaten te zeggen:

— Wel goed, oude vos, ik hoop, dat je een buil in je kop gestooten hebt! Is dat een manier om een dame te behandelen? Ik moest je eigenlijk een pak slaag geven.

Hij deed dit echter niet, maar keerde naar Else Walton terug, die nu snel herstelde van het doorgestane leed en heel prozaisch om wat eten vroeg, daar zij verschrikkelijk flauw was. Men had haar nog niets te eten gegeven.

Brand zocht alle kasten na, schoof alle laden open en vond eindelijk wat brood en vleesch terwijl hij ook doodgemoedereerd, alsof hij in zijn eigen huis was, naar de keuken ging om thee te zetten.

Alle drie deden zich te goed en toen zij verzadigd waren, stonden zij op en vertrokken. Raffles kon niet nalaten Fox, die dit alles met leede oogen had moeten aanzien toe te voegen:

— Adieu, waarde heer Fox, den volgenden keer wat meer succes, hè! Denk er vooral om, dat het kwaad vechten is tegen Lord Lister. Die is zelfs een ouden vos als jij bent, te slim af. Maar wat ik je vooral in het geheugen wil prenten is, dat je voortaan een weinig galanter tegen dames moet zijn, anders zou ik heusch boos op je moeten worden en als ik kwaad ben, ben ik een ander mensch, denk daarom. Doe me verder het genoegen je vrienden van Scotland Yard, die zooals voor je te hopen is, wel gauw zullen komen informeeren naar den stand van zaken, mijn allerhartelijkste groeten. Vooral aan vriend Baxter en Marholm. Gegroet! We hebben lekker op uw kosten gesoupeerd.

Den volgenden ochtend was het reeds vroeg druk voor het huis van Fox.

Arbeiders begonnen het plaveisel op te bre-

ken en zand aan te dragen. Een vruchtenwenter stond er met zijn karretje, terwijl twee leegloopers tegen den muur leunden en demonstreerden, dat zij veel van werken hielden, als ten minste een ander het deed en zij er alleen maar naar behoeften te kijken.

Dit duurde zoo den ganschen dag en niemand vermoedde in deze lieden politiemannen, die door Baxter waren vermomd en hierheen gestuurd om een oogje in het zeil te houden en tot daden over te gaan, zoodra Raffles zich vertoonen mocht.

Eindelijk, tegen het vallen van den avond, toen niemand in het huis eenig teeken van leven had gegeven, begonnen de politie-agenten een weinig ongerust te worden. Een hunner belde inspecteur Baxter op en deze verscheen dan ook weldra op het tooneel.

Marholm was met hem meegekomen en beiden stonden eenigen tijd te beraadslagen wat zij zouden doen.

Eindelijk besloten zij de stoute schoenen aan te trekken en aan te bellen. Maar hoewel zij stonden te luiden alsof hij de klok luiden, deed niemand hen open. Zij werden ongerust en haalden een smid om het slot open te steken. Maar toen deze zijn werkzaamheden begon, ontdekte hij dat de deur volstrekt niet gesloten was.

Door een bang voorgevoel gedreven, stormden de inspecteurs naar binnen en vonden Fox, nog steeds stevig gebonden, op den grond liggen.

Zij haastten zich hem te bevrijden en toen de detective weer spreken kon, was het eerste dat hij zeide:

— De heeren worden bedankt voor hun klandizie. Als er soms weer eens wat tegen Raffles moet worden ondernomen, houd ik me aanbevolen. Ik heb het nu voor de eerste maal beproefd, maar het is tevens voor den laatsten keer. Hij is handiger, slimmer en stoutmoediger dan wij allen tezamen en al wordt er honderduizend pond uitgeloofd, ik doe niet meer mee. Keer mijn portie maar om, ik vind het te gevaarlijk.

Toen deed hij zijn mond dicht en opende deze pas weer om er een vervaarlijken hap brood met vleesch in te steken, want hij rammelde van den honger en was in zijn hart reusachtig blij, dat Raffles nog wat voor hem overgelaten had.

De inspecteurs stonden zwijgend om hem heen en begrepen volstrekt niet wat er eigenlijk gebeurd was. En er om vragen wilden zij ook niet, want zij vreesden Fox woedend te maken.

Deze was intusschen aan zijn zesden boterham.

Op eens werd er weer gebeld. Een der agenten, die medegekomen was, maakte de deur open. Een telegrambesteller stond voor hem en overhandigde hem een telegram. Juist toen hij de deur weer wilde sluiten kwam er iemand aangelopen, in wien hij den diamanthandelaar Collgate herkende.

Spoedig bleek, dat deze ook een telegram had ontvangen, dat hem had uitgenoodigd zich naar dit huis te begeven, daar de politie hem het een en ander mede te deelen had over Raffles.

Het andere telegram was aan Baxter gericht en toen deze het opengescheurd en gelezen had, ontsnapte hem een vloek.

Hij frommelde het telegram in elkaar en wierp het op den grond.

Marholm raapte het op en las:

John Raffles, alias Lord Lister heeft hiermede de eer den genialen inspecteur Phileas Baxter van harte geluk te wenschen met het behaalde succes op den Gentleman-Inbreker, die voor hen nog steeds is wat hij altijd geweest is namelijk de Groote Onbekende. Hij groet u hartelijk en verzoekt u zijn groeten eveneens over te brengen aan dien eerlijksten aller diamanthandelaars Collgate, die wel blij zal zijn iets van mij te hooren.

Marholm schoot onwillekeurig in een lach.

Maar Collgate, die dat zag, werd woedend en Baxter beet zijn collega toe:

— Lach niet, zeg ik je! Wat een boef. Ik zweer dat ik hem te pakken zal krijgen, het moge kosten wat het kost.

Fox zei niets, maar schoof zijn tienden boterham naar binnen.

Collgate was een beroerte nabij.

Maar Marholm mocht niet lachen.

HOOFDSTUK IV. BIJ DEN ZENUWARTS.

Op hetzelfde oogenblik, dat Fox, Baxter, Marholm en Collgate zich woedend maakten over de streken van Lord Lister, zat deze met Brand en Else Walton aan een uitstekend soupetje, dat door de goede zorgen van den Italiaanschen kok, die reeds jaren bij Raffles in dienst was, was gereed gemaakt en dat door den ouden, verknochten kamerdienaar Gaston werd opgediend.

Het spreekt vanzelf dat het onderwerp van gesprek liep over hetgeen Raffles pas weer uitgespookt had. Er werd allerhartelijkst gelachen en allen waren in een opgeruimde stemming.

Toen het dessert was opgediend, hief Raffles zijn glas met Champagne op en dronk op de gezondheid van den juwelier Collgate, die hem nu eindelijk terug betaald had, wat hij hem eenige jaren geleden tekort gedaan had.

Toen zij gedronken hadden, maakte Brand de opmerking, dat Collgate er voor zijn schurkenstreek nog eigenlijk veel te goed afgekomen was en dat hij wel wat had mogen storten in de armenkas.

Deze woorden brachten Raffles aan het nadenken en hij besloot den juwelier nog wat bloed af te tappen.

Vóór hij naar bed ging, zat hij dienzelfden avond nog een uurtje na te denken hoe hij dat het beste en vlugste zou kunnen doen en toen hij eindelijk opstond om zich ter ruste te begeben, scheen het dat hij al iets bedacht had, want een bijna onmerkbaar glimlachje deed zijn fraai besneden lippen krullen, toen hij zijn

hoofd op het kussen neerlegde.

Den volgenden ochtend stond een groote automobiel reeds vroeg te wachten voor het fraaie huis in de Cromwellstreet. Henderson zat aan het stuur en wachtte geduldig tot zijn meester zou instappen. Hij behoefde niet lang te wachten, want na enkele minuten verscheen een heer in de deuropening, waarin hij echter onmogelijk zijn meester kon herkennen.

Het was een eenigszins gebogen loopend zee-officier met spierwit haar en wit puntbaardje, wiens uniform met verschillende ordeteekens was versierd. Hij daalde met voorzichtige pasjes de stoep treden af en werd op den voet gevolgd door Else Walton, die er in haar mantelcostuum zeer chic uitzag.

Vóór de zee-officier instapte, voegde hij Henderson eenige woorden toe, die dezen geheel geruststelden, want Raffles had zijn gewone stem gebruikt, welke door den chauffeur uit duizenden zou herkend zijn.

Else Walton hielp den officier instijgen, Henderson klapte het portier dicht, schakelde den motor in en geruischloos schoot de fraaie Rolls Royce vooruit.

Na twintig minuten gereden te hebben hield de auto stil voor het huis van den bekenden zenuwarts, dokter Sandrowsky in Westend.

De marine-officier en de jonge dame stapten uit en lieten zich bij den dokter aandienen. De officier maakte zich bekend als schout-bij-nacht Lord Douglas en stelde Else Walton voor als zijn jonge vrouw.

Hij deelde den dokter mede, dat hij door onaangename familie-omstandigheden genoodzaakt was zijn hulp in te roepen. Hij had namelijk een tamelijk bejaarden neef, die zich reeds vele jaren eenigszins zonderling had gedragen, doch den laatsten tijd, naar hij meende, teekenen van krankzinnigheid begon te geven. Die neef had een tamelijke onstuimige jeugd achter zich en had destijds veel geld zoek gemaakt. Ouder geworden, wilde hij trachten het verloren geld terug te winnen door zaken te doen. Hij hield veel van diamanten en had daar in den loop der jaren veel verstand van gekregen. Door het lezen van allerlei sensatie-berichten in de kranten over Lord Lister alias John Raffles en diens slachtoffer Collgate, dien hij pas bij den neus had gehad, was het hem in zijn hoofd geslagen en verbeeldde hij zich nu eens Raffles te zijn, en dan weer de juwelier, terwijl hij alle diamanten, die hem getoond werden als zijn eigendom beschouwde.

Lord Douglas verzocht nu dokter Sandrowsky een uur te bepalen waarop hij den patiënt ontvangen kon, dan zou hij, Douglas, maken, dat deze bij hem kwam. Om den dokter de diagnose te vergemakkelijken zou hij hem eenige diamanten in bruikleen afstaan om daarmee te experimenteren en te zien of hetgeen Douglas gezegd had, niet met de waarheid overeenkwam. Het beste zou misschien zijn te doen alsof de dokter de diamanten wilde verkoopen. Ze waren misschien wel tien duizend pond sterling waard, maar door ze bij voorbeeld voor twee à drie duizend pond sterling aan te bieden zou zijn neef zeker op den koop ingaan en gekalmeerd worden, als wanneer de dokter dan beter zijn maatregelen kon nemen om den patiënt eenigen tijd onder observatie te houden.

Dokter Sandrowsky toonde veel belangstelling in het geval, stemde volkomen met de zienswijze van den waardigen marine-officier overeen en accepteerde de diamanten, die Lord Douglas hem overhandigde. Nog dienzelfden middag zou hij zijn patiënt gaarne ontvangen.

De marine-officier verliet onder dankbetuiging de woning van den dokter, reed in zijn auto vliegensvlug naar huis en stelde een telegram op, dat hij Brand naar het naastbijzijnde telegraafkantoor liet brengen.

Een half uur daarna ontving juwelier Collgate een telegram, dat hem zeer verheugde; het luidde:

Collgate, juwelier, Holbornstreet,
Londen.

Begeef u nog hedenmiddag naar dokter

Sandrowsky, Westend. Deze heer, die een groot liefhebber is van diamanten heeft van een onbekende eenige steenen gekocht, die waarschijnlijk door Lord Lister aan hem verkocht zijn. De dokter is bereid tegen een kleine schadevergoeding daarvan afstand te doen.

Het telegram was ondertekend: Inspecteur Baxter.

Collgate kon wel dansen van vreugde. Al was het dan niet gelukt dien Raffles gevangen te nemen, hij zou dan toch een gedeelte van zijn eigendom terugkrijgen en dat was toch eigenlijk de hoofdzak.

Collgate gunde zich nauwelijks tijd koffie te drinken, zoo zenuwachtig was hij in het vooruitzicht van deze prachtige overwinning en hij besloot inspecteur Baxter uit dankbaarheid een geschenk uit zijn winkel aan te bieden.

Om één uur 's namiddags stond hij reeds voor het huis van dokter Sandrowsky en belde aan.

De huisknecht, die hem opendeed, keek hem met een paar doordringende oogen aan, hetgeen Collgate nog zenuwachtiger maakte. Hij stond te trillen op zijn beenen, zijn handen bewogen zich zenuwachtig en hij knipperde voortdurend met de oogen.

De knecht begaf zich naar zijn meester en vertelde hem wie er was.

— Die vent heeft het leelijk de pakken, mijnheer, voegde de man er bij. Hij staat geen oogenblik stil, zijn mond vertrekt voortdurend en zijn oogen vertrouwd ik zeker niet.

— Zoo, zei de arts, waarschuw dan Turner en Black, dat zij dadelijk gereed zijn als ik bel. Ik heb geen zin door een gek te worden aangevallen.

Dokter Sandrowsky hield er nog ouderwetische methoden op na en ging niet erg zachtzinnig met zijn patiënten om.

Toen Collgate binnentrad keek hij hem scherp van onder zijn borstelige wenkbrauwen aan, hetgeen allerminst geschikt was om den zenuwachtigen man op zijn gemak te stellen en hij schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.

Dokter Sandrowsky ontging dit niet.

— Ge zijt nogal zenuwachtig, zooals ik zie, begon hij.

— Dat ben ik ook, zei Collgate, reusachtig zenuwachtig, maar ik zou wel eens iemand willen zien, die dat niet zou zijn in mijn plaats. Die ellendeling van een Raffles heeft mij leelijk bestolen en als ik hem te pakken krijg. . . .

Collgate kon niet verder spreken van woede

en dokter Sandrowsky maakte ijverig aantekeningen.

Zoodra Collgate weer praten kon, ging hij nog door tegen Raffles te fulmineeren, waarbij hij zich zoo opwond, dat het schuim hem op de lippen kwam.

Eindelijk besloot dokter Sandrowsky den man over de diamanten te praten. Hij haalde de hem door Raffles overhandigde diamanten te voorschijn en liet ze Collgate zien.

Deze was een beroerte nabij. Toen hij zijn steenen zag, vloog hij op en riep met een heesche stem uit:

— Die steenen zijn van mij, geef hier, ik heb er recht op, ze zijn mij ontstolen!

Dokter Sandrowsky, die niet anders dacht of de man zou hem aanvallen, drukte op een belletje en onmiddellijk kwamen zijn twee assistenten Turner en Black te voorschijn en bleven in een hoek van het vertrek staan, gereed om in te grijpen, wanneer dit noodig mocht zijn.

Collgate, die er niets van begreep, doch met het oog op de gespierde gestalten van de assistenten zag, dat hij er goed aan zou doen zich kalm te houden, zweeg en wachtte tot de dokter wederom het woord tot hem zou richten.

De geneesheer begreep, dat hij den man moest trachten voor zich te winnen en zei, dat hij erg medelijden met hem had, dat hij zoo benadeeld was en dat hij hem daarom gaarne zou willen helpen, maar dat hij toch een klein bedrag moest vragen om zich ten minste eenigszins schadeloos te stellen voor het verlies, dat hij zou lijden wanneer hij de diamanten aan hem afstond.

Collgate, die nog tegenwerpingen wilde maken, begreep achteraf dat dit aanbod zoo kwaad nog niet was en ging op het voorstel in. Na eenig loven en bieden werden zij het eens voor twee duizend vijf honderd pond sterling, voor welk bedrag de dokter hem een chèque liet uitschrijven.

Toen dit gedaan was, dacht Collgate niet anders dan dat hem de diamanten ter hand zouden worden gesteld, maar toen hij zag, dat de arts daartoe geen aanstalten maakte, vermoedde hij een hinderlaag, werd weer zenuwachtig en begon op te spelen.

Niet zoodra had hij echter zijn mond open gedaan of dokter Sandrowsky gaf zijn assistenten een teeken. Dezen snelden toe, grepen den ongelukkigen juwelier, die zich nu inderdaad als een krankzinnige aanstelde, beet en brachten hem weg naar een gecapitonneerde cel, waar hij te keer kon gaan zooveel hij wilde, zonder zich te kunnen bezeeren.

Dokter Sandrowsky besloot hem daar eenigen

tijd te laten om hem te doen bedaren.

Nog dienzelfden middag kwam de marine-officier terug, om naar zijn bloedverwant te informeeren.

— Ik geloof niet, dat de man ongeneeslijk is, zei de dokter, maar we moeten hem streng aanpakken, daar hij aan waanvoorstellingen lijdt. Hier is de chèque, die hij inderdaad met den naam Collgate heeft ondertekend.

— Mag ik dat papier eens zien? vroeg Raffles.

— Met genoeg! zei de dokter en terwijl Raffles het papier met belangstelling bekeek, haalde hij zijn portefeuille te voorschijn.

— U hebt er zeker niets tegen, dat ik dat compromitteerende stuk bij me steek, om mijn neef, wanneer hij hersteld is, het te kunnen toonen, want hij heeft dan waarschijnlijk niet meer het minste besef van hetgeen hij thans gedaan heeft, niet waar?

— Ongetwijfeld, Mylord, zei de dokter en antwoorde op de vraag van Raffles wat hij hem schuldig was:

— Vijf pond voor de diagnose en tien pond voor tien dagen verpleging. Daarna kunnen we verder zien.

Raffles betaalde den dokter contant, stak de kwitantie benevens de chèque mitsgaders de diamanten in zijn zak en beloofde spoedig terug te komen, om naar zijn armen neef te informeeren. Daarna vertrok hij, vergezeld door zijn jonge vrouw, wederom per auto.

Thuis gekomen kwam Brand hem tegemoet.

— En? vroeg deze, zijn vriend met vragenden blik aanziende.

Raffles kon bijna niet spreken van het lachen.

— Ik denk, dat onze vriend Collgate op het oogenblik een koudwaterstraal over zijn body krijgt. Iets wat de schelm voor zijn schurkenstreken, die hij al sedert jaar en dag heeft uitgehaald, zeker wel verdient. Ik ga nu van middag even deze chèque innen en het geld zenden aan het arme Jongensweeshuis, dat volgens de laatste berichten erg kort bij kas is. Dan wordt het geld ten minste goed besteed. Vervolgens ga ik naar Parijs met jullie beiden om daar eens een paar dagen vacantie te nemen.

Gaan jullie mee?

Charles Brand begon op het vooruitzicht van dit uitstapje te lachen en knikte zijn vriend vroolijk toe, terwijl Else Walton naar hem toesprong en hem een paar klinkende kussen op beide wangen gaf.

Den volgenden dag ontving Scotland Yard een telegram, dat aan inspecteur Baxter was gericht.

Deze was toevallig op zijn bureau en scheurde het telegram onmiddellijk open, maar nauwelijks had hij het gelezen of hij liet zijn vuist met een dreunenden slag op zijn lessenaar vallen. Hij werd blauw in het gezicht en snakte naar adem.

Op het geluid van den slag kwam Marholm toelopen, deze zag het telegram en las:

Inspecteur Baxter van Scotland Yard,
Thames-Embankment, Londen.

Ik heb juwelier Collgate naar de inrichting voor zenuwzieken van dokter San-

drowsky gebracht. Daar zal hij intusschen wel wat op zijn verhaal gekomen zijn. Neem dit telegram mee, dan kunt ge hem verlossen. Ik denk wel, dat hem voortaan de lust zal ontnomen zijn Lord Lister te bedriegen en valsche diamanten te verkoopen. Verder raad ik u aan mij in het vervolg met rust te laten, anders zou het kunnen zijn, dat ik u ook nog eens naar dezelfde inrichting liet transporteeren. En nu gegroet. Met verschuldigde hoogachting,

John Raffles,

tijdelijk te Parijs.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De ontvoering uit de auto.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door veel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitmend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45
Tijdelijk franco voor slechts .....

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U nodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f .....

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f ..... is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam .....

Adres .....

(R)

1
CENT

Miss Blanche

VIRGINIA